

ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ 1940. Καθήμενος στο κέντρο ο Γυμνασιάρχης Παντελής Παϊδούσης. Αριστερά του ο καθηγητής Μοσχίδης και δεξιά του ο καθηγητής Γρηγοριάδης(;). Ακριβώς από πίσω από τον τελευταίο ο μετέπειτα γυμνασιάρχης Θ. Κονάς με μαλλί !



Ε΄ Δημοτικού : από την θεατρική παράσταση της 28ης Οκτωβρίου (1954-55).
Από αριστερά : Σκίτσας, Βαλαμίδης, Τσαγκαράκης, Σαμαρτζίδης, Μωραΐτης, Βαλανδρέου, Μακρής

Κ Α Δ Μ Ο Σ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΔΟΥΛΙΑΙΟΥ 26, ΑΘΗΝΑ 11521,
www.ambetios.gr , ambetios@ambetios.gr

ΤΕΥΧΟΣ
4/2015

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ :

Νικόλαος Βαδής, vadisnikolas@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ :

Αρχισυντάκτης :

Ευάγγελος Πεζάς, evanpezas@gmail.com

Μέλη :

Νικόλαος Βαδής, vadisnikolas@gmail.com

Καίτη Μπαραμίλη, kmpara@gmail.com

Δημήτρης Πιερής, dpieris@gmail.com

Σύμβουλος Έκδοσης :

Μαρία Αδαμαντίδου, marouli1@gmail.com

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ :

Αντώνης Πατρινός, apatrinos@ath.forthnet.gr

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

- Νικόλαος Βαδής, vadisnikolas@gmail.com
- Καίτη Μπαραμίλη, kmpara@gmail.com
- Λάμπρος Μπενοβίας, vassoula10@yahoo.com
- Λάκης Πεζάς, evanpezas@gmail.com
- Νίκος Νικηταρίδης, nbnikit@gmail.com
- Αλέξανδρος Γκρέης, greissaleko@hotmail.com
- Λάκης Κουσανέλλος, ydelphis@gmail.com
- Νανά Ευσταθιάδου, anpapavasiliou@yahoo.com
- Πέρσα Κουμούτση, persacoum@gmail.com
- Βίλλυ Πολίτη, villy_cairo@yahoo.com

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

- | | |
|---|----|
| ◆ Δυο Λόγια από τον Πρόεδρο, <i>γράφει ο Νικόλαος Βαδής</i> | 4 |
| ◆ Ο Χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη, <i>γράφει ο Λάκης Πεζάς</i> | 5 |
| ◆ Από τα θρανία της Αμπετείου — Ποίημα, <i>γράφει ο Λάκης Κουσανέλλος</i> | 7 |
| ◆ Η λήξη των μαθημάτων πριν από περίπου 1,5 αιώνα, <i>γράφει ο Ν. Νικηταρίδης</i> | 8 |
| ◆ Η Αλεξανδρινή, <i>σκιτσάει ο Αλ. Γκρέης</i> | 9 |
| ◆ Καϊρινή μητέρα-Αθηναία κόρη, <i>γράφει η Νανά Ευσταθιάδου</i> | 10 |
| ◆ Ο Καβάφης και η πόλη-μούσα του, <i>γράφει η Πέρσα Κουμούτση</i> | 12 |
| ◆ Θεματικά Ενθυμήματα από τα Αιγυπτιώτικα Αγαθήματα, <i>γράφει ο Λάμπρος Μπενοβίας</i> | 14 |
| ◆ Παραδοσιακοί Χοροί, <i>γράφει η Καίτη Μπαραμίλη</i> | 16 |
| ◆ Αμπετεϊανοί του εξωτερικού 'en famille', <i>Οικογένεια Μιχάλη Αντωνιάδη</i> | 18 |
| ◆ Εκδηλώσεις του Συλλόγου μας | 19 |
| ◆ Βιβλία Αμπετεϊανών, <i>Κουμούτση, Βαζελάκης, Πολίτης</i> | 20 |
| ◆ Βίος και Πολιτεία του Γέροντα Παΐσιου, <i>επιμελείται ο Νικόλαος Βαδής</i> | 22 |
| ◆ Κοινωνική Πρόνοια του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων, <i>Επιστολή της Κρυστάλλως Τρίμη</i> | 24 |
| ◆ Ιστορικό του Σ.Ε.Α.Α.Σ., <i>γράφει η Βίλλυ Πολίτη</i> | 26 |
| ◆ Επικήδειος Πάνου Βλασσόπουλου, <i>γράφει ο Λάκης Πεζάς</i> | 28 |

Ο ΚΑΔΜΟΣ φέρει μόνο ενυπόγραφα άρθρα συνεργατών που φέρουν οι ίδιοι την ευθύνη για αυτά που γράφουν και διανέμεται δωρεάν σε ηλεκτρονική μορφή στα μέλη και τους φίλους του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής.

Κάδομος

Δυο Λόγια από τον Πρόεδρο

.....γράφει ο Νικόλαος Βαδής, απόφοιτος 1963



Η ομιλία στον Αγιασμό της Αμπετείου Σχολής για την περίοδο 2015-2016 στο Κάιρο.

Αγαπητοί μαθητές, γονείς και κηδεμόνες

Ο επί 42 συνεχή χρόνια Διευθυντής της, Σεβασμιότατος Αρχιεπίσκοπος Σινά Φαράν και Ραιθώ κ. Δαμιανός, ο οποίος δεν κατάφερε τελικά να είναι σήμερα μαζί μας με εξουσιοδότηση να σας καλωσορίσω εκ μέρους του, με ιδιαίτερη χαρά και αίσθημα ευθύνης για τη νέα σχολική χρονιά 2015-16.

Και ιδιαίτερα τους νέους μικρούς μας μαθητές της Α΄ Γυμνασίου που μας έρχονται γεμάτοι όνειρα να συνεχίσουν να σπουδάζουν την Ελληνική παιδεία που αυτό το σχολείο περήφανα υπηρετεί εδώ και 153 χρόνια και που όλοι μας μοχθούμε να την υπηρετήσει τουλάχιστον άλλα τόσα. Για αυτό και η χαρά μας θα είναι τόσο μεγάλη κάθε Σεπτέμβρη που ξεκινάει πάλι αυτό το ταξίδι των παιδιών μας για την κατάκτηση των ονείρων τους.

Και με αίσθημα ευθύνης ταυτόχρονα, γιατί όλοι γνωρίζουμε ότι τα τελευταία χρόνια ζούμε σε δύσκολους καιρούς και πολλά πράγματα που μας φαίνονταν αυτονόητα πριν, τώρα συχνά και απρόβλεπτα αμφισβητούνται και κινδυνεύουν μέσα σε μια βαθιά οικονομική κρίση. Όμως είναι ακριβώς αυτές οι στιγμές χρειάζεται τη μεγαλύτερη προσπάθεια και αφοσίωση από όλους μας για να ξεπεράσουμε τα εμπόδια. Σας διαβεβαιώ ότι πρώτος από όλους είναι ο Σεβασμιότατος και Διευθυντής μας που έχει την πιο βαθιά συναίσθηση της βαριάς ιστορικής κληρονομιάς και ευθύνης της Αμπετείου Σχολής που επέζησε μέσα από Παγκόσμιους πολέμους και εθνικές καταστροφές. Και είναι αυτός που έδωσε το σύνθημα για μια μεγάλη ανασύνταξη των δυνάμεων, χωρίς καμία έγνοια για επιπλέον κόστη, ώστε όχι μόνο να αντιδράσουμε έγκαιρα και αποτελεσματικά και στα πιο ακραία σενάρια ελλείψεων σε εκπαιδευτικό προσωπικό, αλλά επιπλέον να αναβαθμίσουμε το περιβάλλον του σχολείου με επισκευές και προπάντων με νέους διαδραστικούς πίνακες, χάρη στη συγκινητική προσφορά ψυχής της παντοτινής μάνας και ευεργέτιδας του Σχολείου μας Στέλλας Κυριάζη. Είμαστε σίγουροι ότι κάθε διδακτική ώρα που οι μαθητές μας και οι καθηγητές τους θα χρησιμοποιούν αυτό το θαύμα της σύγχρονης εκπαίδευσης, θα δικαιώνουν την ευγνωμοσύνη μας προς τη Στέλλα μας.

Δε σταματήσαμε όμως εδώ. Σχεδιάσαμε λεπτομερώς ένα φιλόδοξο πρόγραμμα μετασχολικής υποστήριξης των μαθητών μας σύμφωνα με τα δικά σας δίκαια αιτήματα αλλά και την παράδοση των πιο σπουδαίων ιδιωτικών σχολείων της εποχής μας. Έτσι, κάθε μαθητής μας πλέον όχι μόνο θα παίρνει κάθε μεσημέρι πολύτιμη ενισχυτική διδασκαλία στα βασικά μαθήματα ελαφρύνοντας έτσι το μόχθο του στο σπίτι. Επιπλέον, λύνουμε δύο

μεγάλες επιθυμίες σας:

Κατά την διάρκεια της σχολικής του ζωής κάθε μαθητής μας θα δέχεται ειδική και εντατική εκπαίδευση στα Αγγλικά και τα Αραβικά ώστε να μπορεί να πάρει τα υψηλότερα διπλώματα πιστοποίησης για να συνεχίσει τις πανεπιστημιακές του σπουδές. Γι αυτό διπλασιάζεται η διδασκαλία των Αγγλικών και αραβικών με συγχρονισμό του πρωινού και του μετασχολικού προγράμματος.

Και επιπλέον προστίθεται ειδικό πρόγραμμα διδασκαλίας της αραβικής γλώσσας τόσο για αραβόφωνους, όσο και μη αραβόφωνους μαθητές, και ειδική ενισχυτική διδασκαλία ειδικά στην αραβική γλώσσα. Έτσι, η Αμπέτειος φιλοδοξεί να αναβιώσει ένα ένδοξο παρελθόν όταν το ισχυρότερο επαγγελματικό όπλο των αποφοίτων της ήταν η γλωσσομάθεια στο υψηλότερο επίπεδο. Αυτό είναι και το όνειρο του Σεβασμιότατου και Διευθυντή μας.

Για την υποστήριξη του σχολικού προγράμματος και επειδή το Ελληνικό Υπουργείο Παιδείας δεν έχει καλύψει ακόμη τα κενά σε εκπαιδευτικούς, το ίδρυμα Αμπέτ προνόησε ήδη από το καλοκαίρι και προσέλαβε με αυστηρές προδιαγραφές επιπλέον έμπειρους και πολύ καταρτισμένους εκπαιδευτικούς, έτοιμους να καλύψουν τις ανάγκες από την πρώτη ημέρα, αλλά και αγόρασε και ένα καινούργιο σχολικό λεωφορείο για να καλύψει τις ανάγκες των μετακινήσεων των μαθητών μετά την ολόημερη λειτουργία του σχολείου. Θα ενημερωθείτε σε λίγο για τα νέα δρομολόγια και τις στάσεις των σχολικών λεωφορείων.

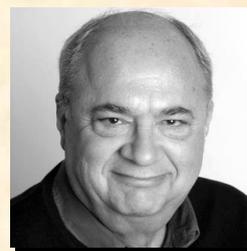
Θέλω τέλος να τονίσω ιδιαίτερα ότι όλες αυτές οι φιλόδοξες και δαπανηρές, όπως καταλαβαίνετε, νέες λειτουργίες του σχολείου με προσωπική εντολή του Σεβασμιότατου και Διευθυντή μας κ. Δαμιανού θα επιβαρύνουν οικονομικά το Ίδρυμα Αμπέτ και πολύ λίγο τους γονείς. Ο Σεβασμιότατος είναι αποφασισμένος να εξαντλήσει κάθε δυνατό οικονομικό και ανθρώπινο πόρο χωρίς να υπολογίζει μόχθο και θυσίες για να μείνει η Αμπέτειος το πιο παλιό και το πιο πρωτοποριακό σχολείο της Αιγύπτου και της Ελληνικής παιδείας για πάντα. Σκεφτείτε μονάχα ότι τα ετήσια έξοδα του σχολείου με όλες αυτές τις αυξήσεις και νέες υπηρεσίες ανέρχονται σε 2 εκατομμύρια αιγυπτιακές λίρες και επομένως το κόστος για κάθε μαθητή μας ανέρχεται σε 30.800 λίρες το χρόνο.

Με αυτά τα όνειρα και με τις ευχές όλων των εκπαιδευτικών μας, σας καλωσορίζω και πάλι.

Καλή σχολική χρονιά.

Ο Χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη

.....γράφει ο Λάκης Πεζάς



Αγαπητοί μου φίλοι και αναγνώστες του Κάδμου,

Μία από τις πολλές χαρές που μου δίνει η αρχισυνταξία του Κάδμου είναι και η ευκαιρία να σας προτείνω καινούργιες ιδέες για να συνεργαστείτε κι εσείς με το ηλεκτρονικό σας περιοδικό. Σ' αυτό το τεύχος θα βρείτε δύο νέες ενότητες-στήλες με θέματα που θέλω και ελπίζω να σας ενδιαφέρουν. Η πρώτη αφορά τις διαφορές που υπάρχουν στο περιβάλλον που μεγάλωσε η δικιά μας γενιά στο Κάιρο και σ' αυτό όπου μεγαλώσαμε τα δικά μας παιδιά εδώ στην Ελλάδα. Είμαστε καλλίτεροι γονείς απ' τους δικούς μας, δώσαμε περισσότερα απ' ό,τι είχαμε πάρει εμείς, πώς μας βλέπουν τα παιδιά μας και τι από την δική μας ζωή περάσαμε σ' αυτά είναι ερωτήματα που ελπίζω σ' αυτήν την νέα ενότητα του Κάδμου, να βρουνε μερικές απαντήσεις. Την αρχή την κάνει σ' αυτό το τεύχος η πολύ καλή μου φίλη, η Νανά Ευσταθειάδου, με την οποία μίλησα και όταν πήγα να της εξηγήσω το concept...σε δύο λεπτά το

είχε καταλάβει. Το «Καϊρινή μητέρα – Αθηναία κόρη» της είναι ένα μικρό διαμάντι. Η ενότητα είναι μια μεγάλη ομπρέλα και μπορεί να σκεπάσει έναν «Καϊρινό πατέρα – Αθηναίο γιο» ή οποιον άλλο συνδυασμό θέλετε. Η δεύτερη ενότητα, Αμπετειανοί στο εξωτερικό “en famille”, ξεκίνησε με τις πολλές οικογενειακές φωτογραφίες που παίρνω από φίλους Καϊρινούς στην Αμερική, τον Καναδά και την Αυστραλία, ξέρετε αυτές κάτω από το Χριστουγεννιάτικο δένδρο, ή σ’ ένα BBQ στο backyard του σπιτιού τους. Ξεκινάμε με τις 3 γενιές του φίλου μας, Ηλιουπολίτη, Μάκη Αντωνιάδη στο Μόντρεαλ του Καναδά.

Εννοείται ότι περιμένουμε να δημοσιεύσουμε φωτογραφίες και των δικών σας Αμπετειανών φίλων στο εξωτερικό στα επόμενα τεύχη του δικού σας περιοδικού.

Στη στήλη «Δυο λόγια από τον Πρόεδρο» δημοσιεύουμε την ενδιαφέρουσα ομιλία του Νικόλα Βαδή στον Αγιασμό της Αμπετείου για την σχολική χρονιά 2015-16. Ένα ποίημα του Λάκη Κουσανέλλου το 1964 μας θυμίζει το άγχος που είχαμε όλοι στο μάθημα της έκθεσης ιδεών. Ο τακτικός συνεργάτης του Κάδμου, Νικόλας Νικηταρίδης, μας έστειλε ένα δημοσίευμα από το τεύχος 28, της 23/6 του...1874, της εφημερίδας «ΚΑΪΡΟΝ» για τη λήξη των μαθημάτων στην Αμπέτειο, σε πλήρη καθαρεύουσα παρακαλώ! Τιμή φύλλου 2 γρόσια!

Το σκίτσο του Αλέξανδρου Γκρέης κοσμεί για άλλη μια φορά τον Κάδμο. Στο τεύχος αυτό, μια ωραία Αλεξανδρινή Αιγυπτία, το 1965, Μπεντ Μπάχρι, μας χαμογελάει. Ο γιος του Αλέξανδρου, ο Αλέξης, πολιτικός μηχανικός, παντρεύτηκε στις 3 Οκτωβρίου, την κόρη του εκδότη μας, την Κατερίνα, δικηγόρο. Ο Κάδμος τους εύχεται βίο ανθόσπαρτο και τους υπενθυμίζει ότι η Ελλάς έχει μεγάλο... δημογραφικό πρόβλημα!

Η φίλη Αμπετειανή και τακτική συνεργάτης του Κάδμου, Πέρσα Κουμούτση ρίχνει τη δική της ματιά στον μεγάλο Αλεξανδρινό ποιητή Κωνσταντίνο Καβάφη και μας θυμίζει το μεγάλο της λογοτεχνικό ταλέντο. Ο καθηγητής της Αμπετείου, Λάμπρος Μπενοβίας, μας διασκεδάζει ξανά με το δικό του έμμετρο στυλ, με στίχους γεμάτους από την ζωή μας στην Νειλοχώρα. Η Καίτη Μπαραμίλη, που ανέλαβε χρέη Β’ Αντιπροέδρου στο ΔΣ του Συλλόγου μας μετά από την παραίτηση του Τόλη Παπαγεωργίου, συνεχίζει την παρουσίαση των Ελληνικών Παραδοσιακών χορών και αυτή την φορά από την Ήπειρο. Τρία βιβλία Αμπετειανών σας παρουσιάζουμε σ’ αυτό το τεύχος και ελπίζω να τα αναζητήσετε και να τα αγοράσετε. Μην ξεχνάτε τι είπε ο Thomas Aquinas, ο μεγάλος Ιταλός φιλόσοφος του 13ου αιώνα, “Timeo hominem unius libri”. Φοβάμαι τον άνθρωπο με ένα μόνο βιβλίο! Τα βιβλία είναι της Κουμούτση, του Βαζελάκη και του πρωτοεμφανιζόμενου Πολίτη. Ταλέντα φίλοι μου, Καϊρινά ταλέντα πρώτης τάξεως και ήμαστε περήφανοι να τους παρουσιάσουμε και στον Κάδμο.

Αν είστε φαν, όπως είμαι εγώ, της Εφημερίδας Ελεύθερη Ώρα και των πρωτοσέλιδών της, τότε πρέπει να γνωρίζετε τις προφητείες του Γέροντα και τελευταίου Αγίου της Εκκλησίας μας, Παΐσιου. Ε λοιπόν ο Άγιος Παΐσιος πέρασε από τα μέρη μας και έμεινε χρόνια στην Μονή της Αγίας Αικατερίνης στο Σινά. Ο εκδότης μας, Νικόλας Βαδής, επιμελήθηκε τον Βίο και Πολιτεία του προφητικού γέροντα και μας τον παρουσιάζει, εν συντομία, στην στήλη της Μονής.

Στο τεύχος μας του Οκτωβρίου θα γνωρίσετε και έναν νέο συνεργάτη του Κάδμου, την Βίλλυ Πολίτη, απόφοιτο της Αμπετείου ’92, αδελφή του Μαρριαντώνη Πολίτη, απόφοιτο ’03, κόρη του Νικόλαου Πολίτη, απόφοιτου ’65, η οποία είναι και πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής στο Κάιρο. Η Βίλλυ μας έστειλε ένα πλήρες ιστορικό του αδελφού Συλλόγου στο Κάιρο με δυο φωτογραφίες από το ωραίο εντευκτήριο του Συλλόγου στο Emad El Din και μια ανακοίνωση της Ένωσης -έτσι λεγόταν τότε- Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής σε εφημερίδα του Καϊρου το 1935.

Λάβαμε και δημοσιεύουμε την επιστολή της αξιότιμης κυρίας Κρυστάλλως Τρίμη, πρώην προέδρου του ΣΑΕ και νυν Α’ Αντιπροέδρου, η οποία κάνει έκκληση σε όλους μας να βοηθήσουμε το κοινωνικό έργο του Συνδέσμου μας. Διαβάστε την επιστολή και βοηθήστε όσο περισσότερο μπορείτε.

Ο Νικόλας Βαδής, μου ζήτησε, με το που μάθαμε τον θάνατο του Πάνου Βλασσόπουλου, να μιλήσω στην κηδεία του εκ μέρους του Συλλόγου μας. Ο Μίμης Πιερής πρότεινε ο επικήδειος να δημοσιευτεί στον Κάδμο και έτσι στην θέση του Χρονογραφήματος στο τεύχος αυτό θα διαβάσετε τα τελευταία λίγα λόγια που είπα στον φίλο Πάνο.

Ωραίες μαυρόασπρες φωτογραφίες βρήκε ο Αντώνης Πατρινός από τα αρχεία φίλων Αμπετειανών και μία καταπληκτική έγχρωμη φθινοπωρινή φωτογραφία για να σας ευχηθούμε ένα καλό φθινόπωρο.

Ο εκδότης μας, η συντακτική επιτροπή του Κάδμου και εγώ ελπίζουμε το τεύχος αυτό να σας ευχαριστήσει,

διασκεδάσει και να σας ενημερώσει. Αλλά αυτό, όπως είπε και η πρώην Υπουργός Τουρισμού...θα φανεί στο χειροκρότημα, δηλαδή γράμματά σας με τις εντυπώσεις, προτάσεις, κριτικές για να γίνει ο Κάδμος σας καλλίτερος.

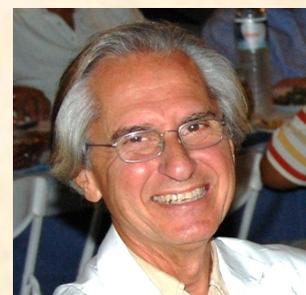
Φιλικότατα,

Λάκης Πεζάς

Ο Λάκης Πεζάς ήταν στην Αμπέτειο την 1^η και 2^α Γυμνασίου 1957-1959 και αποφοίτησε από τη Μελαχροίνειο Σχολή στην Ηλιούπολη το 1963. Συνέχισε τις σπουδές του στις ΗΠΑ με υποτροφία της Taylor Foundation of New York και αποφοίτησε με πτυχίο Bachelor of Science του Cornell University (School of Hospitality Administration) με εξειδίκευση στο Μάρκετινγκ του τουρισμού.

Από τα Θρανιά της Αμπετείου

.....από τον Γιώργο Δέλφη (Λάκη Κουσανέλλο), απόφοιτος 1964



ΘΕΜΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟ*

Κάθε πέμπτη εις τις δύο
θέμα δίδεται στην τάξη
για μιά έκθεση – να δούμε
ποιός καλύτερα θα γράψει.

Θέματ' άφθονα να δώσεις
χίλια, πάμπολλα μπορείς.
Όσο για να γράψεις
τάχα τι να θυμηθείς.

Κ'έτούτε τη βδομάδα
τ'όχει λέει η τακτική,
θέμα ελεύθερο μας δίνουν
τ'ειρωνεία τραγική.

Πριν τουλάχιστον ξεχνούσες
τις ιδέες σου να βρεις,
τώρα, άκου δω τι λέει,
και το θέμα να εμπνευστείς.

Μ'αντί κάτω να τα βάλλω
μ'ένα θέμα σοβαρό,
το τετράδιο μου δίνω
πριν και θέμα ακόμα βρώ.

*Γράφτηκε 5/2/1964

Ο Γιώργος Δέλφης (Λάκης Κουσανέλλος για τους φίλους/συμμαθητές του) γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέτειο Σχολή (Κλασικό Τμήμα) το 1964. Σπούδασε πιάνο και θεωρητικά στο Ωδείο Αθηνών και φιλολογία στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο. Συνεχίζει τις σπουδές του στο Παρίσι, όπου στην École Normale de Musique σπουδάζει πιάνο, αρμονία, αντίστιξη και φούγκα. Εμβαθύνει τις μουσικές του γνώσεις στην Σορβόννη και παρουσιάζει μία διατριβή στην «μετρική της ελληνικής ποίησης και την ρυθμική των Ινδών» που τον οδηγεί δύο φορές στη Ινδία και ιδιαίτερα το 1981 σαν υπότροφο στο Πανεπιστήμιο των Βενάρων. Έχει ηχογραφήσει 7 δίσκους στο greecepeace.com με διάσημους μουσικούς των Παρισίων, παράλληλα με την δραστηριότητά του σαν πιανίστας στην Όπερα και το Ανώτατο Ωδείο των Παρισίων. Από το 1975 έχει αφοσιωθεί σε διάφορες μουσικολογικές έρευνες στη Σορβόννη και άλλα πανεπιστήμια και δεν χάνει ευκαιρία να μοιραστεί με το ακρωτήριό του τις απόψεις παλαιών και συγχρόνων ερευνητών (Πλούταρχο, Πυθαγόρα, Ιπποκράτη).

Αμπέτειος Σχολή

Η Λήξη των μαθημάτων στην Αμπέτειο Σχολή Καΐρου
πριν από σχεδόν 1,5 αιώνα

...γράφει ο Νίκος Νικηταρίδης



Ὅπως αναφέρουμε στο ὑπὸ ἔκδοσιν βιβλίον μας "Τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα στὴν Αἴγυπτο", ἡ διαδρομὴ τῆς σύγχρονης ἐλληνικῆς ἐκπαίδευσης στὴ Χώρα τοῦ Νείλου πάτησε στὰ χνάρια ἐνὸς ἀρχέγονου μονοπατιοῦ ποῦ ξεκινᾷ ἀπὸ τὶς φημισμένες σχολὲς ποῦ ἀνθούσαν στὴν πόλιν τοῦ Ἀλεξάνδρου στὰ χρόνια τῶν Λαγιδῶν καὶ μέσω τῆς Πατριαρχικῆς Κατηχητικῆς Σχολῆς Ἀλεξανδρείας ἐφτάσε στὰ σπουδαῖα σχολεῖα τοῦ Αἰγυπτιώτη Ἑλληνισμοῦ τοῦ 19^{ου} καὶ 20^{ου} αἰώνα.

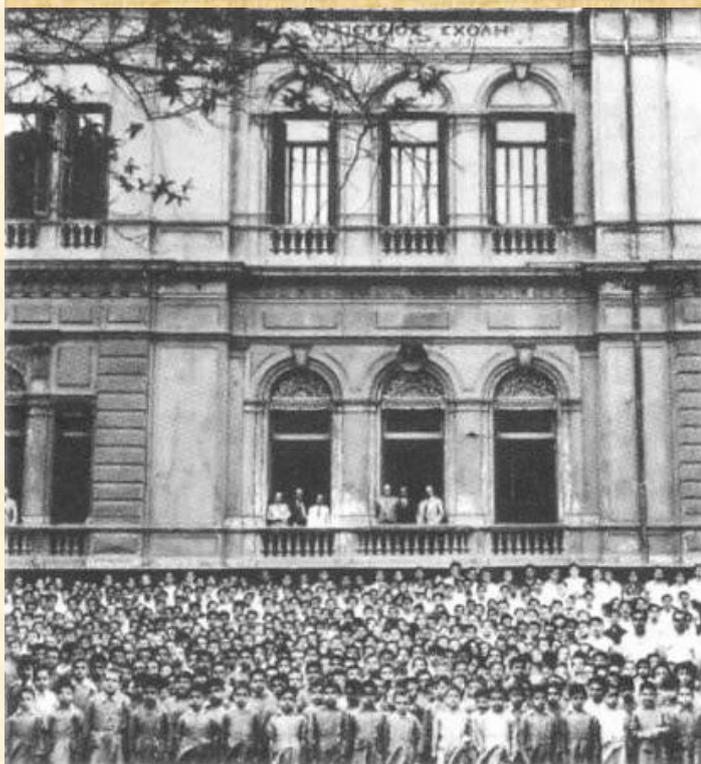
Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ σχολεῖα, ποῦ συνεχίζει τὴν πορεία τοῦ στο χρόνο ὡς τὶς μέρες μας, εἶναι καὶ ἡ Αμπέτειος Σχολή – ἀρρῶν ὡς τὴ μετατροπὴ τῆς σὲ μικτὴ τὸ 1964 – με ἔδρα τὴν αἰγυπτιακὴ πρωτεύουσα, Σχολή ποῦ ἰδρύθηκε ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Ραφαὴλ καὶ Ἀνανία Ἀμπέτ. Βέβαια, ὁ ἀδελφός τοὺς Γεώργιος εἶχε πρῶτος τὴν ἰδέα γιὰ τὴν ἰδρύσιν σχολῆς στὸ Κάιρον, κληροδοτώντας κὶ ἕνα ποσό γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Τὰ ἐγκαίνια τῆς Σχολῆς πάντως, ἔλαβαν χώρα τὸ 1860 καὶ ἐγγράφηκαν σ' αὐτὴ 120 μαθητῆς, με τὸν Ἀνανία νὰ πεθαίνει δυστυχῶς ἐρχόμενος γι' αὐτὰ ἀπὸ τὸ Λονδίνο.

Ταξιδεύοντας λοιπὸν 141 χρόνια πίσω, σ' ἕνα παλιὸ αἰγυπτιώτικον καλοκαίρι, ἀς διαβάσουμε τὴ ἐγγραφή ἡ ἐφημερίδα "Καίρον" τῆς 23/5-7/1874 γιὰ τὶς "ἐν τῇ Ἀμπετείῳ Σχολῇ ἐξετάσεις", ἀποτίνοντας ἔτσι ἕναν δικὸν μας, ταπεινὸν φόρον τιμῆς σὲ εὐεργέτες, κοινοτικὸν καὶ καθηγητῆς ποῦ συνέβαλαν ὁ καθένας ἀπὸ τὸ δικὸν τοῦ μετερίζι στὴ δημιουργία καὶ λειτουργία τούτων τῶν μοναδικῶν ἐκπαιδευτηρίων :

"Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τῆς ἐνταύθα Ἀμπετείου Σχολῆς, διευθυνομένης ὑπὸ ἐκπαιδευτοῦ διδασκάλου Κυρίου Γρηγορίου Βερναδάκη. Προηγήθη αὐτῶν, κατὰ τὸ σῦνηθες, σύντομον καὶ εὐφραδὲς λογιδριον, ἐκφωνηθὲν ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀποσπάσαν τὰς εὐφημίας καὶ τὴν ἐπιδοκίμασίαν τοῦ ἐκ ἀμφοτέρων τῶν φύλων συγκειμένου ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, μεταξύ τοῦ οὐοίου διεκρίνετο ὁ Κασσοῦμ Πασσάς καὶ εἰς ἕτερον Βῆς, οὔτινος δὲν ἐμάθαμεν δυστυχῶς τὸ ὄνομα, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πατριαρχείου οὐδεὶς παραβρέθη, πρᾶγμα τὸ οὐοιον, ἀληθῶς πολὺ μας ἐλύπησε. Οἱ μαθηταὶ ἐξητάσθησαν κατὰ σειράν εἰς ὅλα τὰ παραδοθέντα μαθήματα καὶ εὐδοκίμησαν γενικῶς εἰς αὐτὰ, προ πάντων δὲν ἐκ μὲν τῆς τρίτης τοῦ Ἑλληνικοῦ τάξεως [...] Γεώργιος Γιαννακόπουλος, Κωνσταντίνος Μετζόπουλλος καὶ Μιχαὴλ Βραχάλης, ἐκ δὲ τῆς δευτέρας οἱ Κύριοι Ἀθανάσιος Χηνόπυρος, Ἀριστοτέλης Κυριόπουλλος, Νικόλαος Πελενδρίδης καὶ Γεώργιος Ἡλίας καὶ ἐκ τῆς πρώτης οἱ Κύριοι Λοῖζος Χριστοφίδης, Γεώργιος Ποριαζόπουλλος, Πέτρος Δαυῖδ καὶ Νικόλαος Βραχάλης, οἵτινες καὶ ἐβραβεύθησαν. Ἐβραβεύθησαν δὲ καὶ ἐκ τῆς πρώτης τοῦ ἀλληλοδιδακτικοῦ τάξεως οἱ κύριοι Κυριακὸς Ἀνδρονίκου, Ἀδελφοὶ Μίτκου καὶ Κωνσταντίνος Εὐσταθίου.

Ὅστε, ἡ παρελθούσα ἐβδομάς κατηναλώθη ἅπασα εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐνιαυσίων ἀγλῶν καρπῶν καὶ τῶν πνευματικῶν προϊόντων ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἀμπετείῳ Σχολῇ γενομένων προφορικῶν ἐξετάσεων τῆς Ἑλληνικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἀραβικῆς γλώσσης, πρᾶγμα τὸ οὐοιον παρέχει ἡμῖν πρὸς τοὺς ἄλλοις τὴν γλυκεῖαν καὶ εὐχάριστον ἰδέαν ὅτι μ' ὅλα τὰ προσκόμματα, τὰ οὐοία παρεμβάλλουσιν εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἐκπαιδευομένης ὁμογενοῦς νεολαίας ἡ ἀκηδία, ἡ ραστώνη καὶ τὸν ἐν πάσιν ἀσίκορον ἡμῶν, ἐνεκα τοῦ κερδῶου Ἑρμού, πρὸς ὃν οὐδὲ στιγμὴν παύομεν ἀποδίδοντες λιβανωτὸν καὶ ἀμελοῦντες ἐνεκα τούτου τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν τῶν τέκνων μας ἀνάπτυξιν, μ' ὅλα ταῦτα τὰ προσκόμματα, χάρις εἰς τὸ εὐφυές καὶ ἀντιληπτικὸν ἡμῶν πνεῦμα οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν οὐράνιον τοῦ Μακαρίτου Ἀμπέτ βοήθειαν, οὔτινος ἡ μνήμη ἔσεται αἰωνία, δὲν εἴμεθα ὑποδέεστεροι, ἡμεῖς οἱ ἐν Καΐρῳ ἀποικοὶ Ἕλληνες ὡς πρὸς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ υλικὴν εἰσέτι εὐημερίαν.

Ἐυλογούντες ὅθεν ἐκ ψυχῆς τὴν μνήμην τοῦ αἰοδίου Ἀμπέτ, ἀπονέμονεν συγχρόνως σημασία τὸν οφειλόμενον τῆς ἐυγνωμοσύνης φόρον πρὸς τοὺς Κ.Κ. Ἐφόρους καὶ διδασκάλους, δι' ὅσους κόπους ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας κατέβαλον, εὐχόμενοι πρὸς αὐτὴν νὰ φανῆ ἀξία τῶν μεγάλων αὐτῆς προγόνων καὶ ὠφέλιμος πρὸς τὴν μητέρα ἡμῶν πατρίδα καὶ γεννητόρα τῆς".



Ο **Νίκος Νικηταρίδης** είναι, μα κυρίως νιώθει Αιγυπτιώτης. Παρόλο που είναι ο μόνος από την οικογένειά του που γεννήθηκε στην Ελλάδα (1969), εν τούτοις φέρει στην ψυχή του τις μνήμες της ζωής όλων εκείνων των δικών του ανθρώπων που έζησαν στη Νειλοχώρα.

Έχει στο ενεργητικό του συλλογές ποιημάτων και διηγημάτων, επιμέλειες εκδόσεων, πάνω από 1.500 δημοσιεύματα κάθε είδους σε αιγυπτιώτικα και μη περιοδικά κι εφημερίδες σε Ελλάδα και Αίγυπτο, καθώς και αρκετές μελέτες και διαλέξεις γύρω απ' την ιστορία των Ελλήνων της Αιγύπτου. Έχει διατελέσει Ειδικός Γραμματέας, Γενικός Γραμματέας και Β' Αντιπρόεδρος του Συνδέσμου Αιγυπτιωτών Ελλήνων.

Για την προσφορά του στον Αιγυπτιώτη Ελληνισμό έχει τιμηθεί με τον Τίμιο Σταυρό του Αποστόλου και Ευαγγελιστή Μάρκου, από την Α.Θ.Μ. τον Πάπα και Πατριάρχη Αλεξανδρείας και Πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρο Β', όπως και από το Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών Ελλήνων για την πολύτιμη σ' αυτόν προσφορά του.

Ο Νίκος Νικηταρίδης είναι απόφοιτος του Τμήματος Πολιτικών Επιστημών και Δημοσίας Διοίκησης της Νομικής Σχολής Αθηνών, ζει μόνιμα στην Αθήνα και εργάζεται στον Ο.Τ.Ε.

Από την ζωή στους δρόμους της Αιγύπτου

Η Αλεξανδρινή—Bent Bahri (1965)

....σχεδιάζει ο Αλέξανδρος Γκρέης



Ο **Αλέξανδρος Γκρέης** γεννήθηκε στο Κάιρο το 1939 από Ελληνίδα μητέρα, τη Μαρία Καρασούλη από την Λέρο. Είναι απόφοιτος του Leonardo Da Vinci Art Academy του Καΐρου και ασχολήθηκε με την Διαφήμιση, Διακόσμηση και Μηχανικό Σχέδιο. Εργάστηκε στην εφημερίδα Αχράμ του Καΐρου, το περιοδικό Rose-El-Youssef στο Κάιρο και είχε την δική του διαφημιστική εταιρεία στο Κάιρο. Είναι παντρεμένος με την Φρύνη Λαμπούρα, απόφοιτη του Αχιλλοπουλείου '63 και καθηγήτρια Φυσικής, Χημείας και Γεωλογίας στην Αμπέτσιο από το 1990 μέχρι το 1995, όπου ανέβασε πάρα πολλά θεατρικά έργα με τους μαθητές της Αμπετείου, με την σκηνογραφική βοήθεια του συζύγου της. Ζουν στην Αθήνα, στον Άλιμο και μοιράζονται τον χρόνο τους μεταξύ Αλίμου και Πόρτο Γερμενό.

Καϊρινή Μητέρα — Αθηναία κόρη

Σχέση εμπιστοσύνης και φιλίας

...γράφει η Νανά Ευσταθιάδου, απόφοιτος 1966



Σχέσεις μητέρας-κόρης, βασικά! Ανθρώπινες σχέσεις, τι άλλο? Ποιος μας είπε ότι διαφοροποιούνται οι σχέσεις ανάλογα με τους εμπλεκόμενους αλήθεια? Όλες οι σχέσεις έχουν έναν κοινό παράγοντα, τη φύση του κάθε ανθρώπου, είτε αυτές ονομάζονται συγγενικές, κοινωνικές είτε ακόμα κι ερωτικές. Έχουν να κάνουν με το χαρακτήρα και τον ψυχικό κόσμο του καθένα από μας, που βγαίνουν στην επιφάνεια κάθε φορά που καλούμαστε ή οδηγούμαστε να καταθέσουμε το πρώτο κιάλας λιθαράκι για την θεμελίωση κι εδραίωση κάποιας ή κάποιων απ' αυτές. Την κάθε σχέση λοιπόν για να την χαρακτηρίσουμε σαν σχέση και όχι σαν τυχαία, συμπτωματική ενέργεια, οφείλουμε να την θεωρούμε βαθύτερα κι ίσως κι αυστηρότερα, πόσο μάλλον αν αυτή βρίσκει απέναντι ανθρώπους με διαφορετικά βιώματα και μνήμες.

Προσωπικά πιστεύω πως η σχέση μητέρας – κόρης είναι ίσως από τις δυσκολότερες, κι αυτό γιατί αρχικά έχουμε να κάνουμε με δυο γυναίκες, όπου έτσι κι αλλιώς κάπως μπλέκονται τα πράγματα... Στη συνέχεια έρχονται και οι ρόλοι μάνας από τη μια και κόρης από την άλλη. Δυο λοιπόν γυναίκες που βασιζόμενες στους ρόλους ζωής που τους δόθηκαν πρέπει να γίνουν και φίλες... Στοργή, αγάπη και ήθος από τη μια, διαμαρτυρία, απεξάρτηση κι ελευθερία από την άλλη. Εύκολο? Κι όλα αυτά άκρως αποδεκτά και σεβαστά. Αφετηρία μας λοιπόν γι' αυτήν τη σχέση είναι πρωτίστως η υγιής πλέξη της, ούτως ώστε να μπορέσει στην εξέλιξή της να ενσωματώσει κι άλλα επίκτητα στοιχεία για την ολοκλήρωσή της.

Όταν ήμουν μικρή, ίσως επειδή ήμουν μοναχοπαιδί, ήθελα πάντα ν' αποκτήσω πολλά παιδιά, λέγοντας όμως πως αν είναι να έχω μόνον ένα θα ήθελα να ήταν κορίτσι! Κι έτσι κι έγινε και πολύ χαίρομαι γι αυτό.

Από μωράκι που ήταν η κόρη μου, ξεκινώντας από τα παραμύθια κι αργότερα από την αφήγηση στιγμών που έζησα και που ήθελα να μοιραστώ μαζί της, λίγο πολύ όλα είχαν κάποια σχέση άμεση ή έμμεση με τον τόπο που γεννήθηκα. Φυσικό βέβαια αφού όλες οι παιδικές μου αναμνήσεις είχαν να κάνουν με την Αίγυπτο που τόσο αγαπήσαμε όλοι. Πολύ νωρίς την έμαθα να τρώει και να της αρέσουν όλα όσα με πολλή λαχτάρα είχα απολαύσει. Της διηγόμουν τις βόλτες με τη μητέρα μου, τις εμπειρίες μου στο σχολείο, το κυριακάτικο πρωινό σινεμά που με πήγαινε ο πατέρας μου να γελάσουμε με τα κινούμενα σχέδια, το παγωτό που με κέρναγε μετά..., τις εκδρομές μας στην έρημο με τους καμηλιέρηδες κι όλα αυτά κάθε φορά που κάτι ανάλογο κάναμε κι οι δύο μας. Τα παιδικά της χρόνια, κι όσο περνούσε από το χέρι μου, φρόντισα να είναι εποικοδομητικά από κάθε πλευρά. Στις δικές της ανακαλύψεις φρόντιζα να προσθέτω πάντα και τις αντίστοιχες δικές μου. Κι έτσι το εύρος των εμπειριών και εικόνων που είχε όλο και μεγάλωνε. Θέλησα να της δώσω και να της μάθω όσο γινόταν, όλα όσα με τόση ευκολία είχαμε εμείς στην ευλογημένη αυτή χώρα. Αγάπη, καλοσύνη, τρόπους αλλά και γνώση. Μεταξύ μας όμως, καμιά φορά φοβάμαι πως κι η πολλή καλοσύνη πιθανόν να την βλάψει, δεν ζει στον ίδιο κόσμο που ζήσαμε εμείς κι ανησυχώ καμιά φορά... Πιστεύω ωστόσο ότι θα βρει την ισορροπία της ακόμα κι έτσι.

Λέξεις, φράσεις αραβικές... πόσες πολλές συνήθισε να μ' ακούει να ψελλίζω... και σήμερα να τις ξέρει και να τις καταλαβαίνει! Πολλές φορές την πιάνουν τα γέλια, γιατί αυθόρμητα όταν θέλω να χαρακτηρίσω έναν άνθρωπο ή μια πράξη του, της μιλάω αραβικά... «Μαμά» μού λέει, «εγώ είμαι, τι λες πάλι?» Και συνεχίζει: «σου είπα να με μάθεις, αλλά όλο και το καθυστερείς...» Ίσως το κάνω κι αυτό, ποιος ξέρει?

Το θέμα είναι ότι κάθε μάνα είναι φυσικό να περνάει ασυνείδητα στο παιδί της πλάθοντάς το, όλα όσα την χαρακτηρίζουν σαν οντότητα και σαν ολοκληρωμένη προσωπικότητα. Κανένας δεν το αμφισβητεί αυτό. Το ενδιαφέρον όμως είναι, όταν ο κόσμος της είναι άλλος απ' αυτόν της κόρης της. Άλλες εικόνες, άλλα ήθη, άλλες αρχές. Αν λοιπόν η σχέση ανάμεσα στις δυο τους αναπτύχθηκε κι εδραιώθηκε πάνω σε ειλικρινείς βάσεις, κερδίζοντας την εκτίμηση η μια της άλλης, τότε είναι επόμενο να γίνεται αποδεκτή κι η κάθε διαφοροποίηση, και να οικειοποιούνται συνήθειες και τρόποι. Ο ρόλος της μάνας είναι ενστικτωδώς ίδιος για όλες. Κι όπως είπα και πιο πάνω, αν έχει τη δύναμη και το σθένος να χτίσει τη σχέση εμπιστοσύνης με το παιδί της, τότε έχει γερή μαγιά και για όλα όσα υπολείπονται.

Η θέση της αιγυπτώτισας μάνας, της Καϊρινής στην περίπτωση μου, έχει και το πλεονέκτημα της μαγείας του διαφορετικού σκηνικού, του παραμυθένιου και μακρινού. Αυτό είναι που την κάνει και ξεχωριστή στα μάτια του παιδιού της. Όμως δεν θα πρέπει να μας διαφεύγει ότι πολλά που μας φαίνονταν φυσικά στον κόσμο μας δεν στέκουν ούτε έστεκαν ποτέ στον δικό της κόσμο και να μην μας παρασέρνει το συναίσθημα σε λάθος επιβολές και τακτικές. Εικόνες, εμπειρίες, απόψεις, μυρωδιές και ισορροπίες ψυχής είναι αυτά που απλόχερα χάρισα στην κόρη μου. Κι αυτή τα ρούφηξε όλα χωρίς να κλωτσήσει ή να αδιαφορήσει για κάτι απ' αυτά, γιατί την έμαθα να με πιστεύει και να μην με βαριέται. Να με θεωρεί φίλη που μπορεί να εμπιστευτεί και να μοιράζεται πράγματα μαζί της.

Έτσι λοιπόν, φρόντιζα πάντοτε να την σεργιανάω νοερά στα μέρη που κάποτε περπάτησα, διδάχτηκα και διασκέδασα μέσα από ονειρεμένες μελωδίες κι ελκυστικά αρώματα, μέσα από ιδιαίτερα στιγμιότυπα και παρέα με χαρισματικές συντροφιάς. Της γνώρισα παραδεισένιους τόπους κι ακλόνητα στοιχεία πολιτισμού. Την έφερα τόσο κοντά σε εκείνον τον όμορφο κόσμο μου, που όταν άρχισα πια να την πηγαίνω κι αληθινά, της ήταν όλα γνώριμα κι αγαπημένα, πράγμα που με συγκινεί αφάνταστα γιατί επ' ουδενί δεν θα ήθελα να χαθούν τα όσα χαρακτήριζαν στην καρδιά και στη μνήμη μου, απλά επειδή εκείνη έτυχε να γεννηθεί αλλού. Σ' ένα «αλλού» όμως που πάντα νοσταλγούσα και ποθούσα, σ' ένα «αλλού» που ήταν και δικό μου και που παράλληλα μέσα από τα δικά της μάτια διερευνώ και μαθαίνω.

Όπως είπα και παραπάνω, η Καϊρινή μητέρα δεν κάνει τίποτα περισσότερο από την κάθε μητέρα, που αποβλέποντας στη στεγανότητα και στην ολοένα ισχυρότερη σύσφιξη των σχέσεών της με το παιδί της, προσπαθεί να του ανοίξει ορίζοντες, να πλησιάσει τον κόσμο του και να του ανοίξει τον δικό της. Η μόνη της διαφορά είναι τα παραμυθένια πέπλα της ανατολής και τα θέλγητρά της, η ιστορία και τα μνημεία της, που αναμφισβήτητα θα μάγευαν τον καθένα, μαζί με το διεθνή πολιτισμό στην αγκαλιά του οποίου είχαμε την τύχη να μεγαλώσουμε. Αναλλοίωτα από το χρόνο δώρα που είμαστε υποχρεωμένοι να διαιωνίσουμε χαρίζοντάς τα στα παιδιά μας. Η κόρη είναι μεγαλύτερος δέκτης από το γιό φυσικά, γιατί πλάι στη μάνα θα μάθει και λεπτομέρειες, θα αφομοιώσει ήθη, τρόπους σκέψης και διαβίωσης που κι αυτή με τη σειρά της θα θελήσει να δει να συνεχίζονται.

Μέσα λοιπόν σ' αυτό το πλαίσιο κλισέ μάνας-κόρης που μοιάζει ν' αγκαλιάζει σφιχτά έναν παif πίνακα με ωραία χρώματα και σκόρπιες πινελιές, απεικονίζονται οι δύο κόσμοι μας που έγιναν ένας, αφήνοντας ωστόσο πάντα χώρο για όλο και κάποια ακόμα πινελιά! Έτσι την βλέπω τη σχέση μας κι έτσι θα ήθελα πάντα να την βλέπω.



Η Νανά Ευσταθιάδου γεννήθηκε στο Κάιρο το 1948. Τελείωσε την Αμπέττειο το 1966 κι ακολούθησε τις σπουδές της στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών στο τμήμα Ελληνικής και Γαλλικής Φιλολογίας, απ' όπου κι αποφοίτησε το 1971. Στη συνέχεια έκανε το μεταπτυχιακό της στη Σορβόνη, στο Παρίσι, στο τμήμα Συγκριτικής Λογοτεχνίας. Εργάστηκε σε διάφορες εντός κι εκτός Ελλάδος επιχειρήσεις σε σημαντικές θέσεις, ενώ παράλληλα ασχολήθηκε για χρόνια με εκδόσεις και μεταφράσεις βιβλίων. Είναι παντρεμένη με τον Ανδρέα Παπαβασιλείου κι έχει μια κόρη, που σήμερα σπουδάζει.

Αιγυπτιώτικα Θέματα

Ο Καβάφης και η πόλη-μούσα του

.....γράφει η Πέρσα Κουμούτση, απόφοιτος 1976



Η Αλεξάνδρεια στην ποίηση του Κ.Π. Καβάφη αποτελεί ένα από τα πλέον πολυδιαβασμένα θέματα στο χώρο της κριτικογραφίας, που ωστόσο, δε χάνει ποτέ τη γοητεία του, αφού η σχέση του ποιητή με την πόλη του συνεχίζει ακόμα και σήμερα να συγκινεί, να εμπνέει, και να επιδέχεται αναλύσεων, ίσως, όσο και οι φανατικοί αναγνώστες των ποιημάτων του όπου γης. Άλλωστε, η τέχνη ανέκαθεν υπήρξε ανεξάντλητη πηγή στοχασμού και κριτικής σκέψης και η πρόσληψή της είναι κυρίως υποκειμενική υπόθεση. Έτσι, θα επιχειρήσω και εγώ να αποτιμήσω αυτή τη σχέση μέσα από 4 εμβληματικά ποιήματα που αποτελούν ορόσημα στην ποίησή του. Γιατί, αν για κάθε δημιουργό υπάρχει μια μούσα, η Αλεξάνδρεια αναμφισβήτητα υπήρξε η μούσα του Καβάφη, σταθερό σημείο αναφοράς σε όλα του τα ποιήματα, ακόμα και σε εκείνα όπου η μούσα-πόλη δε μνημονεύεται ξεκάθαρα. Κυριαρχεί όμως πάντα σ' αυτά, άλλοτε διαφανόμενη κι άλλοτε υπαινισσόμενη. Και είναι αυτή η ίδια πόλη που ύψωσε τα τείχη της για να τον 'φυλακίσει', αλλά και να τον θωρακίσει ως το θάνατό του, προμηθεύοντάς τον με τη μαγική εκείνη ουσία της νεωτερικότητας του έμπνευσης.

Παρατηρητής, και βαθυστόχαστος μελετητής της ανθρώπινης ύπαρξης, των βασικών αλλά και των μικρότερων στοιχείων που συνθέτουν τη ζωή, ενδοσκόπος αναλυτής των κοινωνικοπολιτικών αλλαγών του τόπου του, των ηγεμονικών και περιφερειακών προσώπων της, κατέφυγε στο παρελθόν της για να αντλήσει θέματα και εικόνες που πλούτισαν την αισθητική μας εμπειρία. Σε ένα από τα αποκηρυγμένα ποιήματά του με τίτλο «Μνήμη» (Ίκαρος, 1983), το 1896 ο Καβάφης αναφέρεται στο ιστορικό παιχνίδι που παιζόταν μεταξύ δύο επίμονων τάσεων στην εξέλιξη του πολιτισμού. Αναφέρεται στη σύγκρουση ανάμεσα στην παλιά θρησκεία και τη νέα, στο είδος εκείνο της νέας εμπειρίας που έρχεται να επισκιάσει την παλιά μαζί με τις αξίες του κλασικού κόσμου, ενώ τα πρόσωπα που επιλέγει βοηθούν τον αναγνώστη να συλλάβει αυτή τη βαθμιαία απώλεια των παλαιών τρόπων της πόλης του, αλλά και τη συνέπεια μιας τέτοιας σύγκρουσης. Η Αλεξάνδρεια, όμως, προβάλλει ξεκάθαρα μέσα από το ποίημα «Αλεξανδρινοί βασιλείς», όπου μνημονεύονται τα όμορφα αλεξανδρινά τοπία, το Αλεξανδρινό Γυμνάσιο, η πολυτέλεια της άρχουσας τάξης, η υποτέλεια των αυλικών. Και παρ' ότι στόχος του ποιητή είναι να τονίσει την μεγαλομανία, τη μάταιη επίδειξη της δύναμης του Αντωνίου και της Κλεοπάτρας, επιστρατεύοντας κυρίως την ειρωνεία στους πρώτους στίχους, το ύφος του αλλάζει ξαφνικά, όταν λίγο πιο κάτω προβαίνει στην περιγραφή της θαυμαστής αυτής πόλης. Η μεταστροφή είναι πράγματι εντυπωσιακή και είναι δηλωτική της αγάπης του για την πόλη-μούσα του.

Ενώ, στο εμβληματικό του ποίημα «Περιμένοντας τους βαρβάρους» η Αλεξάνδρεια μεταμφιέζεται σε μια ρωμαϊκή πόλη: μια ένδοξη πόλη, που όμως δεν είναι πια ικανή να αντικρίσει τον εαυτό της στο φως των εξελίξεων. Ο Καβάφης κατασκευάζει την πόλη αυτή στα πρότυπα της δικής του. Παρουσιάζει τους βαρβάρους που έπαψαν να είναι «βάρβαροι», συνεπώς δεν μπορούν πια να υπάρξουν ως αναζωογονητική δύναμη – έτσι εξαφανίζονται από την σκηνή της ιστορίας. Σκιαγραφεί μια πόλη που παρακμάζει, και που, αν και αγωνίζεται να υπάρχει με την παλιά της ένδυση, δεν τα καταφέρνει, αφήνοντας τους πολίτες της στην τύχη τους. Σε πρώτο και προφανές επίπεδο, ο τόπος όπου διαδραματίζονται τα αναφερόμενα γεγονότα είναι η αγορά μιας πόλης που δεν κατονομάζεται και παρόλο που ο ποιητής μας παραπέμπει στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία με την αναφορά στη σύγκλητο, τους υπάτους και τους πραιτόρες, επί της ουσίας, η πόλη που περιγράφει είναι η ίδια η Αλεξάνδρεια, που βιώνει την ίδια παρακμή, την αμετάκλητη φθορά της από την οποία ούτε και ο ίδιος ο ποιητής δε λυτρώνεται.

Όμως, ενώ στην περίπτωση αυτή οι βάρβαροι είναι μια λύση που έρχεται από μακριά, στο ποίημά του με τίτλο «Η Πόλις», προτείνει μια διαφορετικού τύπου λύση, μια λύση που έρχεται από το βαθύτερο είναι μας. Ο ποιητής, έχοντας διευθετήσει το ζήτημα των «βαρβάρων» που έρχονται από μακριά, είναι πλέον ελεύθερος να επιχειρήσει την ανασυγκρότηση του εαυτού του απέναντι στις εσωτερικές διεργασίες που συμβαίνουν και που τον αποξενώνουν από τον τόπο του. Αλλά η δυσκολία να βρει μια πόλη που θα τον δεχτεί μαζί με όλες τις μεταμορφώσεις της ψυχής που έλαβαν χώρο με το πέρασμα του χρόνου, είναι αξεπέραστη. Η «εσωτερική λύση» δεν

μπορεί να επιτευχθεί, γιατί η ανία ροκανίζει την ψυχή του. Ως εκ τούτου και η ψυχή –και η πόλη χρειάζεται να αναμορφωθεί, να αλλάξει. Γρήγορα ωστόσο συνειδητοποιεί το μάταιο κάθε τέτοιας απόπειρας όπως και της φυγής από τα τείχη της, και πως μια τέτοια αλλαγή δεν είναι εφικτή καθώς η πόλη θα τον ακολουθεί όπου κι αν πάει. Εκτός αν συμφιλιωθεί ο ίδιος με την πόλη του, την αποδεχτεί και επιστρέψει σε αυτή, και αναγνωρίζει την ευθύνη του απέναντί της.

Η Αλεξάνδρεια μνημονεύεται ακόμα στους στίχους του πλέον εμβληματικού ποιήματός του «Ιθάκη»: «Θα μπεις σε λιμένες πρωτοϊδωμένους και σε πόλεις αιγυπτιακές πολλές να πας» – μια έντονη προτροπή και συνάμα ευχή, γιατί, αν για τον ομηρικό Οδυσσέα η Ιθάκη είναι ο προορισμός, ο απώτερος σκοπός ή το τέλος της περιπλάνησης, για τον καβαφικό Οδυσσέα το ίδιο το ταξίδι είναι ο αυτοσκοπός· και η Αλεξάνδρεια, η αιγυπτιακή αυτή μαγική πόλη είναι το κέντρο του κόσμου, το τέλος του ταξιδιού αλλά και η αρχή, ο στόχος και η διαδρομή. Στο ποίημα αυτό το Καβάφης μας διαβεβαιώνει ότι η Ιθάκη –ή αλλιώς Αλεξάνδρεια, η δική του Ιθάκη– μας έδωσε το ταξίδι.

Τον Νοέμβριο του 1910, ο Καβάφης συνθέτει το πλέον, κατά τη γνώμη μου, συμβολικό του ποίημά του, το «Απολείπειν ο θεός Αντώνιον».

Στο ποίημα αυτό περιγράφει ένα άλλου τύπου ταξίδι, που το τέλος του διαφέρει σημαντικά από αυτό που αναφέρουν οι τελευταίοι στίχοι της «Ιθάκης». Μας αφήνει να αναλογιστούμε κατά πόσο ο Αντώνιος ανταποκρίθηκε στο ύψος των περιστάσεων, όταν έχασε για πάντα την αγαπημένη πόλη, προτρέποντας την ίδια στιγμή τον αναγνώστη, και μάλιστα με ένα σχεδόν ρητό τρόπο, να αντιμετωπίζει με αξιοπρέπεια κάθε απώλεια, ακόμα κι αν αυτή είναι ανυπέρβλητη ή εξαντλητικά οδυνηρή, όπως ακριβώς ανυπέρβλητη και οδυνηρή ήταν η απώλεια της Αλεξάνδρειας για τον Αντώνιο. Για τον ποιητή η απώλεια της πόλης, της Αλεξάνδρειας, συμβολίζει την ύψιστη απώλεια

Συνοψίζοντας, θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Καβάφης αν και έκλεισε στο ποιητικό του όραμα οικουμενικά θέματα και διαχρονικές ανησυχίες των ανθρώπων, σκιαγράφησε ιστορικά αλλά κι απλά καθημερινά πρόσωπα με απaráμιλλη πειστικότητα ξεγυμνώνοντας τα πάθη τους, ο φωτισμός του τοπίου όπου αναπτύσσεται το φάσμα της ποιητικής αυτής δημιουργίας, του οράματός του είναι πρωταρχικά αλεξανδρινός.

(Το κείμενο αποτελεί σύνοψη εκτενέστερου άρθρου της ίδιας)

Η Πέρσα Κουμούτση γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπέτσιο Σχολή, Κλασικό Τμήμα, το 1976

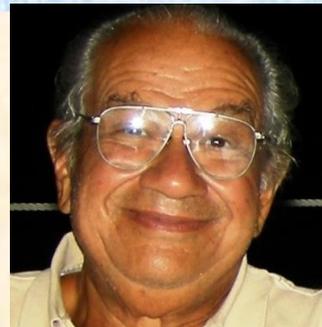


Έχεις χαραγμένο στη μνήμη σου κάποιο περιστατικό από τα μαθητικά σου χρόνια στην Αμπέτσιο; κάποια εμπειρία από την ζωή σου στην Αίγυπτο ; κάτι που σε συγκίνησε από την ωραία εκείνη εποχή και δεν μπορείς να ξεχάσεις; Μην αφήσεις τον χρόνο να το σθήσει ! Μοιράσου το με πολλούς άλλους που διψάνε να το διαβάσουν. Γράψε το !

..Και στείλε το στην συντακτική επιτροπή του Κάδμου. Τα υπόλοιπα θα τα φροντίσουμε εμείς.

Θεματικά Ενθυμήματα από τα Αιγυπτιώτικα Αγαπήματα

.....γράφει ο Καθηγητής Κοινωνιολογίας της Αμπετείου Σχολής
Λάμπρος Μπενοβίας, απόφοιτος 1960



ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΑΛΑΡΓΙΝΑ ΣΕ ΡΕΥΜΑΤΑ ΑΛΑΞΑΝΔΡΙΝΑ

Τι αρχοντιά είχαν τα πλοία
μπρος στο λιμάνι μπαίνοντας
παλιά θυμίζαν μεγαλεία
προς τα πελάγη βγαίνοντας.

Είχαν μια άλλη γοητεία
Τα σκάφη εκείνα τα παλιά
Τα ασπρόμαυρα μεγάλα πλοία
Στο νου μας φέρνανε πολλά...

ΚΕΡΔΙΖΟΝΤΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΜΠΟΡΟΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Σαν διαβάζεις τα γράμματα
ανθρώπων της συναλλαγής
βάζεις στο νου σου δράματα
πεπρωμένων της Αφρικής.

Βαθειά στην κάθε εστία
του αποδήμου Ελληνισμού
βρίσκεις μια φιλοσοφία
μ' ένα φως πολιτισμού.

ΦΟΡΩΝΤΑΣ ΓΚΕΛΕΜΠΙΑ ΚΑΙ ΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Έλληνες εξαραβισμένοι
με φελλάχων φορεσιά
κι έμποροι αναγνωρισμένοι
σκορπισμένοι στα χωριά.

Τα παιδιά τους αν και δεν ξέραν
καθόλου Ελληνικά
πολλά τα όσα καταφέραν
με ονόματα Αραβικά.

ΩΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΘΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ ΤΟ ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ

Των Αράβων οι επισκέψεις
σε κυρίες του Ελληνισμού
ανεβάζανε τις σκέψεις
στους χώρους του πολιτισμού.

Κάτι τέτοιο όλοι το βλέπαν
ως μεγάλη τους τιμή
και γι αυτό και μας το λέγαν
με στεντόρεια φωνή.

ΜΝΗΜΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΟΥ «ΦΑΡΟΥΚ» ΑΠΟ ΤΗΝ «ΜΙΝΙΑ» ΚΑΙ ΤΟ «ΑΣΣΙΟΥΤ»

Θυμήσου κόρες μας ωραίες
πλούσιες με τις μεγάλες προίκες
Ελληνίδες και Ευρωπαϊές
Που τις ελέγανε «Μαρίκες»

Αν κι οι Άραβες θαυμάζαν
τις ξεχωριστές κυρίες
κάπως έτσι τις φωνάζαν
στις παλιές μας ιστορίες.

ΠΟΤΕ ΚΕΦΙ ΠΟΤΕ ΑΝΙΑ ΣΤΑ ΦΤΩΧΑ ΜΑΣ ΚΑΦΕΝΕΙΑ (19^{ος} και 20^{ος} αιών.)

Φιλίωσαμε στα καφενεία
Και στο χωριό μας το «Μπιλμπές»
πότε με τη γαλαντομία
και πότε με μαλαγανιές

Και είτε μέρα είτε νύχτα
μ' ανδραγαθήματα πολλά
στο «Σιμπελαουέν» στη «Ζίφτα»
πέρασαν όλα ομαλά.

ΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΚΑΤΑ ΤΟ 1956

Της Διώρυγας η ιδιοκτησία
υπό μορφή Αιγυπτιακή
έγραψε νέα ιστορία
στα επίπεδα μας τα Διεθνή

Διαμόρφωσε καινούρια όρια
αλλάζοντας στρατηγικές
και μες στα σύνορα τα εγχώρια
χάραξε νέες προοπτικές.

ΠΟΛΕΙΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΞΑΝΑΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ

Που πήγ' η πρώτη σου λαχτάρα
που είχες για την Αφρική,
ωσάν την άδικη κατάρα
τριγυρνάς εδώ και εκεί.

Ξαναζείς τα περασμένα
σαν τουρίστας τωρινός
περπατώντας γερασμένα
στα όσα πήρε ο καιρός.

ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΔΥΣΜΑΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΑΣ

Η μοίρα αλλά κι η ιστορία
και δεδομένα βασικά
μας έφεραν σε μια πορεία
με βιώματα μοναδικά.

Συνωμοσίες σκευωρίες
κι άλλα παθήματα των γηγενών
δεν ήτανε απλές θεωρίες
αλλά μαθήματα των ζωντανών.

ΑΝΑΧΩΡΩΝΤΑΣ ΜΕΣ ΤΑ ΚΡΥΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ ΤΟΥ 1963

Στο χωριουδάκι της «Σινέτας»
με τους φελλάχους τους καλούς
δεν έμεινε πια ούτε ένας
Έλληνας από τους παλιούς.

Κι έκλεισε το παντοπωλείο
του κυρίου Αρετού
που κρυβ' ένα μεγαλείο
ενός κόσμου αρεστού.

Τετάρτη 17 'Ιουλίου

... "Ένωσις 'Ελλήνων 'Αποφοίτων 'Αμπετείου ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ίδρυθέντος παρά τῇ Ἐνώσει Γρα-
φείου πρὸς ἐξεύρεσιν κατὰ τὸ δυνα-
τὸν ἐργασίας διὰ τὰ Μέλη προσκα-
λοῦνται ἔχοντα ἀνάγκην ἐργασίας
Μέλη ὅπως προσέλθωσι καὶ ἐγγρα-
φῶσι παρά τῷ ἐπὶ τούτῳ Ἐφόρῳ
εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐνώσεως ἐκά-
στην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Πα-
ρασκευὴν ἀπὸ ὥρας 7.30 μέχρι
9ης μ.μ.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου.)

Δημοσίευση/αγγελία της Ένωσης Ελλήνων Αποφοίτων
Αμπετείου σε Ελληνική εφημερίδα του Καΐρου 17 Ιουλί-
ου 1935.



Θέμα : Ελληνική Παράδοση

Παραδοσιακοί Χοροί : ΗΠΕΙΡΟΣ (2ο Μέρος)

.....γράφει η Καίτη Μπαραμίλη, απόφοιτος 1967



Παλαμάκια: Κυκλικός χορός που χορευόταν στα Ζαγοροχώρια και τα Τζουμέρκα από άνδρες και γυναίκες. Ο χορός είναι πολύ εύθυμος, και χορευόταν κυρίως στις περιστασιακές εκδηλώσεις (γάμοι, βαφτίσεις, φιλικά γλέντια). Σήμερα ο χορός χορεύεται σπάνια στα πανηγύρια ή τα γλέντια, αλλά λόγω της χάρης την οποία αποπνέει είναι ο αγαπημένος χορός των διάφορων συλλόγων που δίνουν παραστάσεις προσπαθώντας να διατηρήσουν ζωντανή την παράδοση.

Ρόβας: Το τραγούδι αναφέρεται στον αγωγιάτη Ρόβα και ανάγεται στην εποχή της μεγάλης αποδημίας των Ζαγορίσιων σ' όλα τα μέρη του κόσμου. Μια παραλλαγή του χορού αυτού είναι και ο Λάμπρος. Ο χορός αυτός χορευόταν κυρίως στην περιοχή της Τσαμουριάς σε ανοιχτό κύκλο με λαβή από τις παλάμες και τους αγκώνες λυγισμένους.

Κοφτός: Ο χορός χορευόταν σε ανοιχτό κύκλο από γυναίκες και άντρες, κυρίως στα Ζαγοροχώρια αλλά και στην υπόλοιπη Ήπειρο. Πήρε το όνομά του από το απότομο σταμάτημα της μουσικής, σε κάθε φράση που επαναλαμβάνεται δύο φορές. Οι χορευτές ακολουθώντας αυτή την μουσική ιδιομορφία σταματάνε κι αυτοί, αφήνοντας πολλές φορές απότομο επιφώνημα.

Τσίντζιρας: (Κοφτός) Χορευόταν σε ανοιχτό κύκλο, ή διπλοκάγκελο από άνδρες και γυναίκες, στα Ζαγοροχώρια και στην περιοχή των Ιωαννίνων. Το όνομα τσίντζιρας σημαίνει τζίτζικας και είναι άγνωστο για πιο λόγο επικράτησε να ονομάζεται έτσι ο χορός.

Καγκελάρης Παπαδατών: Το «Καγκελάρη» ή «Καγκελάρης» Παπαδατών Πρεβέζης χορεύεται πάνω σ' ένα τραγούδι, χωρίς ενόργανη συνοδεία που το εκτελούν οι άντρες και οι γυναίκες χορευτές. Ο χορός παραπέμπει σε αρχαϊκές μορφές τόσο με το ρυθμικό του σχήμα (αντίσπαστος $U_ , _U$) όσο και με την αντιφωνία, το τραγουδισμα δηλαδή των εξαρχόντων γεροντότερων ανδρών των πρώτων στίχων και της ακόλουθης επανάληψής τους από τους υπόλοιπους χορευτές.

Ο καγκελάρης: ο οποίος χορευόταν την τελευταία μέρα ενός εξαήμερου πανηγυριού που άρχιζε στο χωριό την Κυριακή του Πάσχα και τελείωνε την Παρασκευή της Ζωοδόχου Πηγής, οφείλει το όνομά του στα «καγκέλια», το δίπλωμα δηλαδή του χορού. Οι χορευτές ήταν πιασμένοι θηλυκωτά από το μπράτσο και η διάταξή τους ήταν αυστηρά προκαθορισμένη, με τους γεροντότερους μπροστά, τους νεότερους να ακολουθούν και τις γυναίκες να έπονται, επίσης κατά ηλικία. Ο χορός ήταν φορτισμένος με πολλούς συμβολισμούς σχετικούς με την αναγέννηση της φύσης (Πασχαλιάτικος) αλλά και την απελευθέρωση της χώρας.

Γάιτα διπλή και μονή: Οι δύο αυτοί χοροί χορεύονταν σε ανοιχτό κύκλο από άνδρες και γυναίκες στο Πωγώνι, την Κόνιτσα, τα Ζαγοροχώρια και ορισμένα χωριά της περιοχής των Ιωαννίνων. Η ονομασία μπορεί να προήλθε από παραφθορά της λέξης «γκάιντα».

Βασίλ' αρχόντισσα: Χορός ανοιχτού κύκλου που χορευόταν σε διπλοκάγκελο ή τριπλοκάγκελο, ανάλογα με την περιοχή. Το τραγούδι αναφέρεται στην Βασίλω, κόρη του Νικολάκη Αβέρωφ από το Μέτσοβο, την οποία άρπαξαν οι κλέφτες για να την ανταλλάξουν με τόσο χρυσάφι όσο ήταν το βάρος της.

Καραματάτικος: Η προέλευση του ονόματος του χορού πρέπει να είναι από παραφθορά της λέξης «Καραμουρατάτες», που αναφέρεται στους παλιότερους κατοίκους μιας περιοχής ανάμεσα στο Πωγώνι και την Κόνιτσα.

Ξενιτεμένο μου πουλί: Αργός κυκλικός χορός που χορευόταν σ' όλη την Ήπειρο. Τα λόγια του τραγουδιού αναφέρονταν στην μεγάλη πληγή της Ηπείρου, τον ξενιτεμό και για το λόγο αυτό ήταν πολύ δημοφιλές.

Πάπιγκο: Γυναικείος κυρίως χορός. Αναφέρονταν στον μικρό μαχαλά του Πάπιγκου, ενός από τα 44 χωριά



Γιάννενα



Σαρακατσάνα



Θεσπρωτία : ενδυμασία των Αγίων Πάντων



του Ζαγοριού. Στην βρύση που αναφέρεται στο τραγούδι πήγαιναν μετά από κάθε γλέντι οι γλεντζέδες και έπιναν κρύο νερό τρώγοντας τις περίφημες Ζαγορίσιες πίτες.

Μπουλονάσαινα: Αργός χορός των Ζαχωροχωριών. Αναφέρεται στην αρπαγή της νύφης του γιατρού Δ.Φραγκούλη με το παιδί της Θεοφάνη, πέντε χρονών, από τη συμμορία του Αποστολάκη το 1880. Τα πρώτα χρόνια το τραγούδι δεν χορεύονταν αλλά ήταν πένθιμο.

Ζαγορίσιος: Χορεύονταν σε ανοιχτό κύκλο από άνδρες και γυναίκες. Συνοδεύονταν είτε από οργανική μουσική είτε με μουσική και τραγούδι, όπως «ο Κωσταντάκης», η «Αλεξάνδρα» το «Πουλάκι» ή τη «Βεργινάδα» που έχει μεταφορική σημασία και εννοεί τη λυγερόκορμη κόρη.

Συγκαθιστός Μετσόβου: Χορευόταν από άνδρες και γυναίκες, ελεύθερα, κι όχι σε κύκλο, πράγμα σπάνιο για τα ήθη των Ηπειρωτών. Οι χορευτές, αντίθετων φύλων, που ήταν πάντοτε στενοί συγγενείς γιατί το αντίθετο θα παρεξηγούνταν, πλησίαζαν και χόρευαν ζευγάρια αντικριστά. Πήρε το όνομά του από το ελαφρό συγκαθισμα των χορευτών. Στο Μέτσοβο ξεκινούσαν το πανηγύρι με τον χορό αυτό για να δημιουργήσουν κέφι, ή τέλειωναν για να μπορέσουν να χορέψουν όσοι δεν πρόλαβαν.

Συγκαθιστός Συρράκου: Ήταν ένας χορός κατ' εξοχήν γαμήλιος. Ποτέ δεν χορεύονταν σε δημόσιο χορό, στα καφενεία ή στα πανηγύρια. Στους γάμους, κάθε παρέα που σηκώνονταν να χορέψει άρχιζε συνήθως με συγκαθιστό, για να δημιουργηθεί το ανάλογο κέφι.

Τρεις μιμικοί Ηπειρώτικοι χοροί:

Πώς το τρίβουν το πιπέρι: Κυκλικός αντρικός μιμικός χορός. Χορεύονταν στα οικογενειακά γλέντια και στους γάμους, κυρίως τις πρωινές ώρες, όταν ορισμένοι έρχονταν σε μεγάλο κέφι. Στο χωριό Πράμαντα χορεύονταν και στο χοροστάσι τις Απόκριες, μετά το δημόσιο χορό των πανηγυριών, όταν αποχωρούσαν οι γυναίκες και οι περισσότεροι από τους άνδρες, (εξαιτίας ακριβώς του ότι θα άρχιζε ο χορός αυτός), ο «τριβυτός», όπως τον ονόμαζαν. Ο χορός ξεκινούσε με συρτό στα τρία. Στην συνέχεια εκτελούσαν μιμικές κινήσεις περιγράφοντας τις κινήσεις των καλογέρων προκειμένου να τρίψουν το πιπέρι και μπορούσε να γίνει πολύ αθυρόστομος τόσο στα λόγια όσο και στις κινήσεις. Αν κάποιος από τους χορευτές δεν συμμορφώνονταν προς τις επιταγές του τραγουδιού, εξαναγκαζόταν να το κάνει πάντοτε από τον τελευταίο χορευτή που γύριζε ανάμεσά τους και τους απειλούσε με την γκλίτσα που κρατούσε στο χέρι. Στο δεύτερο μέρος εκτελούσαν δύο φορές τις κινήσεις του καλαματιανού.

Λιποθυμάρικος ή Χορός της νύφης: Ήταν κι αυτός κυκλικός μιμικός χορός, αλλά συγχρόνως και περιγελαστικός. Χορευόταν από τους άνδρες σ' όλη την Ήπειρο, κυρίως στους γάμους, τις πρωινές ώρες. Το χορό αποτελούσαν δύο εναλλασσόμενα μέρη. Το πρώτο χορεύονταν απ' όλους τους χορευτές σαν συρτός στα δύο (συνολικά έξι φορές) ενώ το δεύτερο είχε ελεύθερο μελωδικό σχήμα και χορευόταν μόνο από τον πρωτοχορευτή. Αυτός προσποιούταν ότι λιποθυμούσε – όπως πάθαιναν πολλές φορές οι νύφες- και οι υπόλοιποι προσπαθούσαν να τον συνεφέρουν.

Φουσούνι: Κυκλικός χορός της Πρέβεζας που χορεύονταν κυρίως από γυναίκες, με λαβή από τις παλάμες και λυγισμένους τους αγκώνες. Το όνομά του το πήρε από κάποιον αέρα που φυσούσε στην περιοχή. Η μουσική

του είναι πολύ χαρακτηριστική και θεωρείται από τις πιο ωραίες μελωδίες των Ελληνικών Παραδοσιακών χορών.



Πηγή πληροφοριών : εγκυκλοπαίδειες και το διαδίκτυο.

Η **Καίτη Μπαραμίλη** γεννήθηκε στο Κάιρο και αποφοίτησε από την Αμπετέιο (ΣΤ' Εμπορικού) το 1967.

Θέμα : Αμπετεϊανοί του εξωτερικού “en-famille”

Οικογένεια Μιχάλη (Μάκη) Αντωνιάδη (Montreal-Καναδάς)



Οικογένεια Μάκη Αντωνιάδη : Κάτω αριστερά ο εγγονός Μιχαήλ, τα δύο κοριτσάκια στην αγκαλιά της γιαγιάς και συζύγου του Μιχάλη, Σάλουα, οι εγγονές Λέα και Ζωή και δίπλα στην αγκαλιά της μαμάς Νάντιας, συζύγου του Ράιαν, γιου του Μάκη, η Τζουλιάννα. Πίσω από τον Μιχαήλ, ο μπαμπάς του, γαμπρός του Μάκη, ο Λορέν Σαλαγκάρας, πίσω του η γυναίκα του και κόρη του Μάκη, η Τάνια. Πίσω από την Τάνια ο Μάκης και από πίσω από τον Μάκη ο γιος του Ράιαν, με τον γιο του Λουκά και την σύζυγό του Καρίν. Δίπλα τους ο μεγάλος γιος του Μάκη, Ανδρέας.

Ο Μάκης γεννήθηκε το 1943 και μεγάλωσε στην Ηλιούπολη όπου η οικογένειά του είχε το εστιατόριο AM-FITRION.

Τελείωσε το Κλασικό της Αμπετείου το 1962 και έφυγε στον Καναδά. Απόφοιτος του Πανεπιστημίου Con-

cordia στο Μόντρεαλ δούλεψε στον τραπεζικό τομέα, πρώτα με την Τράπεζα του Μόντρεαλ και εν συνεχεία με την Εθνική Τράπεζα στο Μόντρεαλ, Λονδίνο και Αθήνα. Είναι παντρεμένος με την Σάλουα, έχει δύο γιούς, μία κόρη και πέντε εγγόνια. Είναι συνταξιούχος και μοιράζει τον χρόνο του μεταξύ Αθήνας και Μόντρεαλ.

Εκδηλώσεις του Συλλόγου μας

ΘΕΑΤΡΟ BADMINTON : MAMMA MIA !

Σε όσους θέλουν να περάσουν μία διασκεδαστική βραδιά με ένα από τα πιο αγαπημένα μιούζικαλ των τελευταίων ετών, προτείνουμε το “Mamma Mia !” σε σκηνοθεσία Phyllida Lloyd **στο θέατρο** Badminton την Πέμπτη 12 Νοεμβρίου, ώρα 20:30, με μειωμένες τιμές στην ειδική τιμή του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής.

ΠΕΜΠΤΗ 12 Νοεμβρίου 2015 : Γ' ΖΩΝΗ ΜΟΝΟ 33 ΕΥΡΩ το άτομο (κανονική τιμή 45 ΕΥΡΩ).

Για κρατήσεις επικοινωνείτε με τον Λάκη Πεζά (κιν. 6934108434). Θα τηρηθεί απόλυτη σειρά προτεραιότητας. Η παραλαβή των εισιτηρίων θα γίνει ώρα 20:00 ακριβώς πριν την έναρξη στην είσοδο του θεάτρου.

Η δήλωση συμμετοχής επικυρώνεται με την κατάθεση του αντιτίμου στην Τράπεζα Πειραιώς: αρ. λογαριασμού : 6577-126569-278, ή αρ. IBAN : GR8301715770006577126569278 στο όνομα Πιερής Δημήτριος. ΠΡΟΣΟΧΗ : με την κατάθεση να αναφέρετε το όνομα ή τα ονόματα για τα οποία καταθέτετε.



ΜΟΝΟΗΜΕΡΗ ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΑ ΣΤΟ ΣΑΡΩΝΙΚΟ

Σάββατο, 10 Οκτωβρίου 2015

Ο Σύλλογος Αμπετείου Σχολής οργανώνει για τα μέλη, και τους φίλους τους, μονοήμερη κρουαζιέρα το Σάββατο 10/10/2015 στα τρία πιο όμορφα νησιά του Σαρωνικού, την Ύδρα, τον Πόρο και την Αίγινα. Θάλασσα, κέφι και τρία όμορφα νησιά, μια αξέχαστη εκδρομή, η πιο αγαπημένη κρουαζιέρα της Αθήνας ! Κομψό πλοίο, καλό φαγητό, ζωντανή ορχήστρα, χορευτές, χαρούμενοι άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο, σ' ένα ταξίδι στα ελληνικά νησιά. Ελάτε να σαλπάρουμε μαζί και πάρτε μαζί σας μόνον το κέφι και τη φωτογραφική σας μηχανή !

Πρώτο νησί, το νησί των ζωγράφων και το όνειρο των φωτογράφων, η Ύδρα ! Το επόμενο νησί στο ταξίδι μας είναι ο καταπράσινος Πόρος με τα πεύκα, τις λεμονιές, τα στενά δρομάκια και το καμπαριό του. Τέλος, η Αίγινα, με την πλούσια ιστορία, το όμορφο τοπίο με τα περίφημα φυσικόδεντρα, το λιμάνι με τη ψαραγορά και τη πολύχρωμη πλωτή λαχαναγορά, και το γραφικό λιμανάκι της Αγίας Μαρίνας.



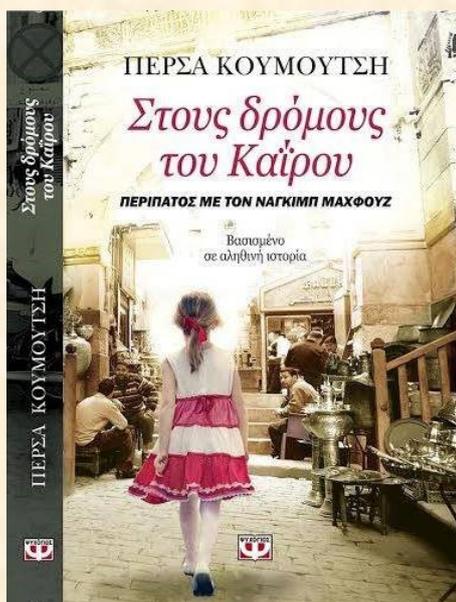
Η τιμή ορίζεται σε 30 ευρώ το άτομο για τα μέλη του συλλόγου μας και 35 ευρώ για τα μη μέλη που συνοδεύονται από ένα μέλος του συλλόγου μας και περιλαμβάνει :

- Γεύμα (μπουφέ) στο πλοίο, και
- Ορχήστρα – χορό, φολκλορικούς χορούς, μπουζούκι και άλλες εκπλήξεις.

Δηλώστε συμμετοχή το αργότερο έως την Πέμπτη 8 Οκτωβρίου με κατάθεση του ποσού στον λογαριασμό της Τράπεζας Πειραιώς του Ταμεία μας Πιερής Δημητρίου-Γεωργίου **6577-126569-278 (IBAN : GR83 0171 5770 0065 7712 6569 278)**. **Με την κατάθεση μη ξεχάσετε να γράψετε και το όνομα ή τα ονόματα που αντιστοιχούν σε αυτήν.** Σημειώστε ότι οι θέσεις στην τιμή αυτή είναι περιορισμένες και θα δοθούν κατά προτεραιότητα στα μέλη του Συλλόγου μας και τους φίλους τους.

Αναχώρηση από το Τροκαντερό στις 8.00 πμ ακριβώς και επιστροφή το αργότερο 7.30 μμ την ίδια ημέρα. Στο σημείο επιβίβασης στο Τροκαντερό πρέπει να βρίσκεστε το αργότερο στις 7:30πμ. Σημειώστε ότι οι θέσεις είναι περιορισμένες και θα δοθούν κατά προτεραιότητα στα μέλη του Συλλόγου μας και τους φίλους τους. Για οποιαδήποτε πρόσθετη πληροφορία και για δηλώσεις συμμετοχής απευθυνθείτε στον Μίμη Πιερή (κινητό 6932 704820).

Βιβλία Αμπετειανών



ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΪΡΟΥ της Πέρσας

Κουμούτση

Η Πέρσα Κουμούτση γεννήθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου. Εκεί πέρασε τα μαθητικά της χρόνια και αποφοίτησε από την Αμπέττειο Σχολή το 1976. Σπούδασε στο αραβικό πανεπιστήμιο Καΐρου αγγλική λογοτεχνία, καθώς και μετάφραση και διερμηνεία στο αμερικάνικο πανεπιστήμιο AUC Έγινε ιδιαίτερα γνωστή μεταφράζοντας στα ελληνικά το μεγαλύτερο μέρος από το έργο του Αιγύπτου Νομπελίστα λογοτέχνη Ναγκίμπ Μαχφούζ, καθώς και αραβική ποίηση Το 2001 τιμήθηκε για το σύνολο των μεταφράσεων της με το βραβείο Κ.Π Καβάφη. Έχει συμμετάσχει σε διεθνή λογοτεχνικά συνέδρια, ενώ κείμενα, πεζά και ποιήματά της έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικά περιοδικά στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Είναι παντρεμένη και έχει δύο παιδιά.



Σύντομη περιγραφή :

Το βιβλίο “Στους δρόμους του Καΐρου: Περίπατος με τον Ναγκίμπ Μαχφούζ”, είναι ένα ταξίδι νοσταλγικό όσο και λογοτεχνικό.

Μια διαδρομή στο παρελθόν, ακολουθώντας τα βήματα του μεγάλου νομπελίστα συγγραφέα Ναγκίμπ Μαχφούζ. Τα αυτοβιογραφικά στοιχεία που διέπουν την αφήγηση, ειδικά στο πρώτο μέρος του βιβλίου, βασίζονται σε προσωπικά βιώματα.

Όσο προχωρά η αφήγηση, ο αναγνώστης θα προσέξει ότι το ύφος αλλάζει ανταποκρινόμενο στις πιο ώριμες σκέψεις του αφηγητή. Αναφορές στο έργο του διατρέχουν το βιβλίο από την αρχή ως το τέλος, δίνοντας έτσι την ευκαιρία σε όποιον δεν έτυχε να γνωρίσει ή να διαβάσει βιβλία του να πάρει μια αδρή γεύση από το έργο του, τη φιλοσοφία του, αφού υπογραμμίζονται αρκετά από τα αποφθέγματα του, τα οποία σε πολλές περιπτώσεις αποτελούν μέρος ή συνέχεια της εξιστόρησης. Όπως και η ίδια η συγγραφέας τόνισε, μέσα από το βιβλίο της αυτό, που είναι στηριγμένο στους μύθους και το έργο του Αιγύπτου συγγραφέα Ναγκίμπ Μαχφούζ, επιχείρησε να εμψυχήσει στη νεότερη γενιά το χρέος όλων μας, να αναδείξουμε τη σημασία της λογοτεχνίας, που ενώνει και δεν απομονώνει τους πολιτισμούς, που ενώνει και δεν χωρίζει τους ανθρώπους...



ΣΕ ΧΡΟΝΟ ΑΟΡΙΣΤΟ του Δημήτρη Βαζελάκη

Ο Δημήτρης Βαζελάκης γεννήθηκε από Έλληνες γονείς στο Κάιρο της Αιγύπτου, όπου μεγάλωσε και πέρασε τα «άγουρα κι ανέμελα» χρόνια της ζωής του. Τα σχολικά του χρόνια ξεκίνησαν στο δημοτικό της ελληνικής κοινότητας και ολοκληρώθηκαν το 1983 στην Αμπέττειο Σχολή.

Σπούδασε Electronics & Communication Engineering στο Πολυτεχνείο του Καΐρου (Cairo University – Faculty of Eng). Μιλάει αραβικά και αγγλικά. Αγαπάει πολύ τη μουσική, με την οποία ασχολείται κατά τον ελεύθερο χρόνο του μέσα από δύο μουσικά όργανα που γνωρίζει, το πιάνο και το μπουζούκι. Στο τέλος της φοιτητικής του ζωής, με λίγους και καλούς φίλους, σχημάτισε μια μικρή άτυπη ορχήστρα (“The Greeks”), που έπαιζε ελληνική μουσική σε όλες σχεδόν τις εκδηλώσεις της ελληνικής παροικίας του Καΐρου, σε συλλόγους ή ξενοδοχεία που διοργάνωναν ελληνικές βραδιές.

Το 1988 επέστρεψε στην Ελλάδα, εγκαταστάθηκε στην Αθήνα και ξεκίνησε την καριέρα του στον τομέα της Πληροφορικής, εργαζόμενος στις μεγαλύτερες ελληνικές και πολυεθνικές εταιρείες του χώρου, όπου συνεχίζει να εργάζεται έως και σήμερα. Είναι παντρεμένος και έχει δύο παιδιά.

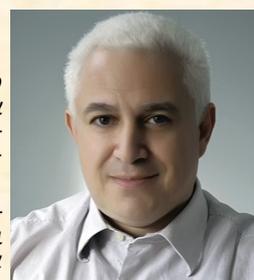
Σύντομη περιγραφή :

Η πολυτάραχη ζωή της Μαρίας, που ορφανεύει μόλις γεννιέται, αρχίζει στην ελληνική Σμύρνη, έπειτα στους καταυλισμούς των προσφύγων στη σημερινή

Κοκκινιά, αργότερα στο Κάιρο και στην Αλεξάνδρεια και τέλος στην Ελλάδα.

Λίγο πριν τον ξεριζωμό ένα μυστικό θα τη φέρει αντιμέτωπη με ένα φοβερό δίλημμα: να το μοιραστεί για να μετριάσει το βάρος του ή να το κρατήσει σφαιλιστό μες στην καρδιά της;

Μια ζωή θα ταλαντεύεται ανάμεσα στον έρωτα που τη σημάδεψε και στην παιδική της αγάπη, που η μοίρα θα κάνει σύζυγό της.



Μια ολόκληρη ζωή ανάμεσα στα «πρέπει» και στα «θέλω». Στην Αίγυπτο, όταν της χαμογελάει η μοίρα και η ζωή της δείχνει να ηρεμεί από τις φουρτούνες, ο γιος της θα κληθεί να πολεμήσει με τους Συμμάχους στη Βόρεια Αφρική.

Τα μάτια του όμως θα της θυμίζουν πάντα το μεγάλο έρωτα, που η τύχη θα τον ξαναφέρει κοντά της στην πιο δύσκολη στιγμή.



ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΦΤΕΡΩΤΩΝ του Μαριαντώνη Πολίτη

Ο Μαριαντώνης Πολίτης γεννήθηκε στην Αίγυπτο τον Ιούνιο το 1985 από Έλληνες γονείς. Στο Κάιρο έζησε όλα τα παιδικά και μαθητικά του χρόνια. Από μικρό παιδί μιλάει Ελληνικά, Αραβικά, Γαλλικά και Αγγλικά.

Μετά την αποφοίτησή του από την Αμπέτειο το 2003, αποφάσισε να έρθει στην Ελλάδα και σπούδασε Διεθνείς Σχέσεις στο State University of New York Empire State College, όπου και αποφοίτησε με άριστα.

Είναι κάτοχος MBA με εξειδίκευση στο ανθρώπινο δυναμικό από το L'Institut Universitaire Kurt Bösch. Ενώ δεν είχε τύχει ποτέ να ασχοληθεί με την συγγραφή, η φαντασία του τον έσπρωξε να κάνει το μεγάλο βήμα και έτσι το «Το Τάγμα των Φτερωτών» είναι η πρώτη του συγγραφική απόπειρα. Είναι μια ιστορία που απαρτίζεται από μια σειρά βιβλίων όπου το πρώτο είναι το παρόν, στη συνέχεια το παρελθόν και τελειώνει με το μέλλον.



Σύντομη περιγραφή :

Σε ένα μαιευτήριο στην Αθήνα μόλις γεννήθηκε ένα ιδιαίτερο παιδί. Μέσα στα μάτια του, μπορούσε ο καθένας να αντικρίσει το πόσο ξεχωριστό είναι, αφού άλλος άνθρωπος με τόσο περίεργα μάτια δεν υπήρχε.

Ως γνήσιος πολεμιστής, πρέπει να παλέψει σκληρά για να καταφέρει να κρατήσει την εύθραυστη ισορροπία της Γης. Αν για τον οποιονδήποτε λόγο ο πολεμιστής αυτός δεν καταφέρει να την κρατήσει σταθερή τότε οι επιπτώσεις μπορεί να είναι ολέθριες για όλα τα όντα που υπάρχουν στα σύμπαντα, γιατί κανείς δεν μπορεί να ξέρει τις αλλαγές που θα δημιουργήσει η νέα τάξη πραγμάτων.

Βέβαια για να τα καταφέρει ο πολεμιστής, πρέπει να θυμηθεί πρώτα το παρελθόν και την καταγωγή του, ώστε να μπορέσει να ανακτήσει τις δυνάμεις του και με αυτές να αντιμετωπίσει οτιδήποτε του αντισταθεί.



Η στήλη της Αρχιεπισκοπής Μονής Σινά

Βίος και Πολιτεία του Γέροντα Παΐσιου

.....επιμελείται ο Νικόλαος Βαδής

Παιδική ηλικία

Ο Αρσένιος Εζνεπίδης γεννήθηκε στα Φάρασα της Καππαδοκίας, στη Μικρά Ασία, στις 25 Ιουλίου του 1924. Ο πατέρας του ονομαζόταν Πρόδρομος και ήταν πρόεδρος των Φαράσων, ενώ η μητέρα του λεγόταν Ευλαμπία. Είχε ακόμα 8 αδέρφια.

Από μικρός συνεχώς είχε μαζί του ένα χαρτί, στο οποίο σημείωνε τα θαύματα του Αγίου Αρσενίου. Έδειχνε ιδιαίτερη κλίση προς τον μοναχισμό και διακαώς επιθυμούσε να μονάσει. Οι γονείς του χαριτολογώντας, του έλεγαν «βγάλε πρώτα γένια και μετά θα σε αφήσουμε».

Εφηβικά χρόνια και ο στρατός

Στο διάστημα που μεσολάβησε μέχρι να υπηρετήσει στο στρατό ο Αρσένιος δούλεψε σαν ξυλουργός. Όταν του παραγγελλόταν να κατασκευάσει κάποιο φέρετρο, ο ίδιος, συμμεριζόμενος την θλίψη της οικογένειας, αλλά και τη φτώχεια της εποχής, δεν ζητούσε χρήματα.

Το 1945 ο Αρσένιος κατατάχτηκε στο στρατό και υπηρέτησε σαν ασυρματιστής κατά τον ελληνικό εμφύλιο. Όσο καιρό δεν ήταν ασυρματιστής, ζητούσε να πολεμά στην πρώτη γραμμή, προκειμένου κάποιοι οικογενειάρχες, να μην βλαφτούν. Το μεγαλύτερο όμως διάστημα της θητείας του το υπηρέτησε με την ειδικότητα του ασυρματιστή. Γι' αυτό και πολλές εκδόσεις αφιερωμένες στη ζωή του Γέροντα τον αναφέρουν ως "Ασυρματιστή του Θεού". Μάλιστα, ο Γέροντας φέροντας ως παράδειγμα την κατά τη στρατιωτική του θητεία αυτή ιδιότητα, απάντησε σε κάποιον που αμφισβητούσε τη χρησιμότητα της μοναχικής ζωής ότι οι μοναχοί είναι "ασυρματιστές του Θεού", εννοώντας την θερμή τους προσευχή και την έγνοια τους για την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Απολύθηκε από το στρατό το 1949.

Τα πρώτα χρόνια

Ο Αρσένιος εισήλθε πρώτη φορά στο Άγιο Όρος για να μονάσει το 1949, αμέσως μετά την απόλυσή του από το στρατό. Όμως επέστρεψε στα κοσμικά για ένα χρόνο ακόμα, προκειμένου να αποκαταστήσει τις αδελφές του, έτσι το 1950 πήγε στο Άγιο Όρος.



Λίγο αργότερα αποχώρησε από τη μονή και κατευθύνθηκε στη Μονή Εσφιγμένου. Εκεί τελέσθηκε η τελετή της «ρασοευχής» και πήρε το πρώτο όνομά του που ήταν Αβέρκιος.

Το 1954 έφυγε από τη μονή Εσφιγμένου και κατευθύνθηκε προς την Μονή Φιλοθέου, που ήταν ιδιόρρυθμο μοναστήρι όπου μόναζε και ένας θείος του.

Το 1958, ύστερα από «εσωτερική πληροφόρηση», πήγε στο Στόμιο Κονίτσης. Εκεί πραγματοποίησε έργο το οποίο αφορούσε στους ετερόδοξους αλλά περιελάμβανε και τη βοήθεια των βασανισμένων και φτωχών Ελλήνων, είτε με φιλανθρωπίες, είτε παρηγορώντας τους και στηρίζοντάς τους ψυχολογικά, με αιχμή το λόγο του Ευαγγελίου.

Το 1962 πήγε στο Όρος Σινά, όπου παρέμεινε για δύο χρόνια στο κελί των Αγίων Γαλακτίωνος και Επιστήμης[εκκρεμεί παραπομπή]. Έγινε ιδιαίτερα αγαπητός στους Βεδουίνους, δίνοντάς τους τρόφιμα με χρήματα από την πώληση στους προσκυνητές ξύλινων σταυρών που έφτιαχνε ο ίδιος.

Γνωρίστηκε με τον Αρχιεπίσκοπο του Σινά κ.κ. Δαμιανό που ήταν ιερομόναχος. Συνδέθηκε μαζί του πνευματικά. Από τότε η επαφή τους γινόταν όλο και στενότερη και συνεχίστηκε μέχρι την κοίμησή του.

Επιστροφή στο Άγιο Όρος

Το 1964 επέστρεψε στο Άγιο Όρος, από όπου δεν ξαναέφυγε πότε. Ο Γέροντας Παΐσιος ευλαβείτο πολύ το

γέροντά του, Τύχωνα, και πάντα μιλούσε με συγκίνηση γι' αυτόν.

Το [1966](#) ασθένησε σοβαρά και εισήχθη στο [Νοσοκομείο Παπανικολάου](#). Υποβλήθηκε σε εγχείρηση, με αποτέλεσμα μερική αφαίρεση των [πνευμόνων](#). Στο διάστημα μέχρι να αναρρώσει και να επιστρέψει στο [Άγιο Όρος](#) φιλοξενήθηκε στο Ιερό Ησυχαστήριο Αγίου Ιωάννου του Ευαγγελιστού στη [Σουρωτή](#). Επέστρεψε στο [Άγιο Όρος](#) μετά την ανάρρωσή του και το [1967](#) μετακινήθηκε στα [Κατουνάκια](#), και συγκεκριμένα στο Λαυρεώτικο κελί του Υπατίου.

Από τότε άρχισε να δέχεται πολλές επισκέψεις. Ήδη το όνομά του έχει αρχίσει να γίνεται αρκετά γνωστό μακριά από το Όρος και κάθε λογής βασιανισμένοι άνθρωποι οδηγούνταν σε αυτόν, μαθαίνοντας για ένα χαρισματούχο μοναχό που ονομάζεται Παΐσιος. (Διόρθωση: αυτά έγιναν πολύ αργότερα) Το επόμενο έτος μεταφέρθηκε στη [Μονή Σταυρονικήτα](#). Βοήθησε σημαντικά σε χειρωνακτικές εργασίες, συνεισφέροντας στην ανακαίνιση του μοναστηριού.

Στην Παναγούδα

Από την εποχή που εγκαταστάθηκε στην Παναγούδα το 1979, πλήθος λαού τον επισκεπτόταν. Ήταν μάλιστα τόσο το πλήθος ώστε να υπάρχουν και ειδικές σημάνσεις που επεσήμαναν τον δρόμο προς το κελί του, ώστε να μην ενοχλούν οι επισκέπτες τους υπολοίπους μοναχούς. Επίσης δεχόταν πάρα πολλές επιστολές. Όπως έλεγε ο γέροντας στενοχωρείτο πολύ, γιατί από τις επιστολές μάθαινε μόνο για διαζύγια και ασθένειες ψυχικές ή σωματικές. Παρά το βεβαρημένο πρόγραμμά του, συνέχιζε την έντονη ασκητική ζωή, σε σημείο να ξεκουράζεται ελάχιστα, 2 με 3 ώρες την ημέρα. Εξακολούθησε όμως να δέχεται και να προσπαθεί να βοηθήσει τους επισκέπτες. Συνήθιζε επίσης να φτιάχνει «σταμπωτά» εικονάκια τα οποία χάριζε στους επισκέπτες σαν ευλογία.

Το ιστορικό

Το [1966](#) ο γέροντας νοσηλεύθηκε στο [Νοσοκομείο Παπανικολάου](#) λόγω [βρογχεκτασιών](#). Μετά την επέμβαση για την αφαίρεσή τους και λόγω της χρήσης ισχυρών [αντιβιοτικών](#) ο γέροντας έπαθε [ψευδομεμβρανώδη κολίτιδα](#), η οποία του άφησε μόνιμα [δυσπεπτικά](#) προβλήματα. Κάποια στιγμή, ενώ εργαζόταν στην πρέσα που είχε στο [κελί](#) του, έπαθε [βουβωνοκήλη](#). Αρνήθηκε να νοσηλευτεί και υπέμεινε καρτερικά την ασθένεια, η οποία του έδινε φοβερούς πόνους για τέσσερα ή πέντε χρόνια. Κάποια μέρα σε μια επίσκεψή του στη [Σουρωτή](#), κάποιιο γνωστό του γιατρού κυριολεκτικά τον απήγαγαν και τον οδήγησαν στο [Θεαγένειο νοσοκομείο](#), όπου και χειρουργήθηκε. Παρά την αντίθεση των γιατρών, ο γέροντας συνέχισε τη σκληρή ασκητική ζωή και τις χειρωνακτικές εργασίες κάτι που επιδείνωσε και άλλο την κατάσταση της υγείας του.

Το τέλος της ζωής του

Μετά το [1993](#) παρουσίαζε αιμορραγίες για τις οποίες αρνούσαν να νοσηλευτεί λέγοντας ότι «όλα θα βολεύουν με το χώμα». Θεώρησε τον καρκίνο εκπλήρωση αιτήματός του προς το Θεό και ωφέλιμο για την πνευματική του υγεία. Στις [4 Φεβρουαρίου](#) του [1994](#) χειρουργήθηκε.

Παρότι η ασθένεια δεν έπαυσε, αλλά παρουσίασε [μεταστάσεις](#) στους πνεύμονες και στο ήπαρ, ο γέροντας ανακοίνωσε την επιθυμία του να επιστρέψει στο Άγιο Όρος στις [13 Ιουνίου](#). Ο υψηλός [πυρετός](#) όμως και η [δύσπνοια](#) τον ανάγκασαν να παραμείνει.

Στο τέλος του Ιουνίου οι γιατροί του ανακοίνωσαν ότι τα περιθώρια ζωής του ήταν δύο με τρεις εβδομάδες το πολύ. Τη Δευτέρα [11 Ιουλίου](#) (γιορτή της [Αγίας Ευφημίας](#)) κοινωνήσε για τελευταία φορά γονατιστός μπροστά στο κρεβάτι του. Τις τελευταίες μέρες της ζωής του αποφάσισε να μην παίρνει φάρμακα ή παυσίπονα, παρά τους φρικτούς πόνους της ασθένειάς του. Τελικά απεβίωσε την Τρίτη [12 Ιουλίου 1994](#) και ώρα 11:00 και ενταφιάστηκε στο Ιερό Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης. Έκτοτε, κάθε χρόνο στις 11 προς 12 Ιουλίου, στην επέτειο της κοίμησής του, τελείται αγρυπνία στο Ιερό Ησυχαστήριο, με συμμετοχή χιλιάδων πιστών.

Γνωρίζετε κάποιον Αμπετειανό ή Αιγυπτιώτη με ηλεκτρονική διεύθυνση που θα ήθελε να διαβάσει τον Κάδρο ; Στείλτε μας την ηλεκτρονική του διεύθυνση και θα τον περιλάβουμε στην λίστα διανομής.



ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Βραβείο Ακαδημίας Αθηνών

Κο Νικόλαο Βαδή
Πρόεδρο του
Συλλόγου Αμπετείου Σχολής & τα μέλη του Δ.Σ.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ του ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ανοιχτή επιστολή

Αγαπητοί συμπατριώτες, αγαπητοί φίλοι,

Ο **Σύνδεσμος Αιγυπτιωτών Ελλήνων** έχοντας πλήρη συναίσθηση της εξαιρετικά δύσκολης συγκυρίας που αντιμετωπίζει η οικονομία της χώρας μας και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν τα μέλη του ως αποτέλεσμα αυτής, έρχεται να τονίσει την ζωτική ανάγκη της συμπαράστασής σας στο σημαντικότερο έργο του.

Ο **Σύνδεσμος Αιγυπτιωτών Ελλήνων** έχει βραβευτεί από την «Ακαδημία Αθηνών» (1985) για την πλούσια πολιτιστική και κοινωνική δράση του.

Το γεγονός ότι επί 82 ολόκληρα χρόνια ο Σύνδεσμος υπάρχει και δρα, οφείλεται στους τόσους αξιόλογους ανθρώπους που δούλεψαν και δουλεύουν με μεράκι και αγάπη είτε σαν μέλη του Δ.Σ. είτε πλαισιώνοντας τις διάφορες ομάδες εργασίας, τις επιτροπές, και βεβαίως στην οικονομική και ηθική στήριξη των μελών του.

Δύο είναι οι πυλώνες των δραστηριοτήτων του Συνδέσμου η **πολιτιστική** και η **κοινωνική**. Συνεχίζει έτσι την παράδοση των **Ελληνικών Κοινοτήτων της Αιγύπτου**.

Ένας από τους δύο πυλώνες των δραστηριοτήτων του είναι η **Κοινωνική Πρόνοια**.

Παραθέτω κείμενο που περιγράφει, όσο είναι δυνατόν, περιληπτικά την δραστηριότητα αυτή του Συνδέσμου μας:

Μία αναδρομή στην **κοινωνική δραστηριότητα** του Συνδέσμου θα βοηθήσει να κατανοήσουμε το πόσο σημαντικό είναι το έργο του στον τομέα αυτό.

___ Στη δεκαετία του '40, τα τραγικά χρόνια του πολέμου και της κατοχής, φροντίζει για την έκδοση αδειών επιστροφής στην Αίγυπτο των συμπατριωτών και δη των φοιτητών, μερμινά να μοιράζονται τρόφιμα στους αποκλεισμένους Αιγυπτίους, να παίρνουν συσσίτιο, ακόμα ιατροί-μέλη του προσφέρουν δωρεάν ιατρική περίθαλψη στους έχοντες ανάγκη.

___ Στα τέλη της δεκαετίας του '50, τότε που άρχισε ο μαζικός επαναπατρισμός, δημιουργεί την "Επιτροπή Ευρέσεως Εργασίας" και φροντίζει για ιατρική περίθαλψη των συμπατριωτών μας στο Δημοτικό Νοσοκομείο. Και καθώς η ανάγκη για άσκηση κοινωνικής πρόνοιας αυξάνει δημιουργεί τον "Κλάδο Κοινωνικής Αλληλεγγύης" που τους οικονομικούς πόρους για τη λειτουργία του εξασφαλίζει με την διοργάνωση «*χοροεσπερίδων, απογευματινών τείων και εκδρομών*».

___ Στη δεκαετία του '60, δημιουργεί "Κέντρο Υποδοχής των Αιγυπτιωτών" (παράρτημα του Συνδέσμου) στον Πειραιά και γραφείο "Ευρέσεως Εργασίας".

___ Τη δεκαετία του '70 κατάφερε με αγώνα να λυθεί το θέμα συνταξιοδότησης των Αιγυπτιωτών. Οι συμπατριώτες μας έχουν πια τακτοποιηθεί επαγγελματικά και συσπειρώνονται γύρω από τον Σύνδεσμο. Έτσι δημιουργούνται οι διάφορες επιτροπές. Η **Επιτροπή Κοινωνικής Πρόνοιας** λειτουργεί βάσει εσωτερικού κανονισμού, παρέχει μηνιαία επιδόματα και εκτός από τη διοργάνωση χορών και άλλων εκδηλώσεων, καθιερώνει τον Ετήσιο Έρανο για τους άπορους μας και τη Χριστουγεννιάτικη Εορταγορά.

___ Οι επόμενες δεκαετίες πέρασαν ευχάριστα, απόκτησε το ιδιόκτητο εντευκτήριο διοργάνωσε τα Παγκόσμια Συνέδρια με συμμετοχή συμπατριωτών από τα πέρατα του κόσμου και, χάρη στην οικονομική συνδρομή των μελών του, συνέχισε με άνεση να βοηθάει όσους είχαν ανάγκη.

Τώρα, τη δεκαετία του 2010, διανύει μια δύσκολη περίοδο. Το έλλειμμα στον οικονομικό απολογισμό κάθε χρόνο αυξάνει. Αιτίες πολλές, δικαιολογημένες και αδικαιολόγητες.

1- Η δραματική μείωση των μελών του, που συνεπάγεται τη δραματική μείωση των συνδρομών. Άλλοι έχουν αποδημήσει, άλλοι έχουν μεγαλώσει και δεν αντέχουν, άλλοι πλήχθηκαν από την οικονομική κρίση και αναγκάστηκαν να απομακρυνθούν.

2- Τα παιδιά μας, ακόμα και αυτά που με κάποιο τρόπο βοηθήθηκαν στις σπουδές τους, δεν είναι διατεθειμένα να συμμετάσχουν στον αγώνα του, λόγω των επαγγελματικών, οικονομικών ή οικογενειακών απαιτήσεων της καθημερινότητάς τους. Έτσι, δεν είναι δυνατή η ανανέωση των μελών του και συνεπώς η συνεχής μείωσή τους είναι αναπόφευκτη.

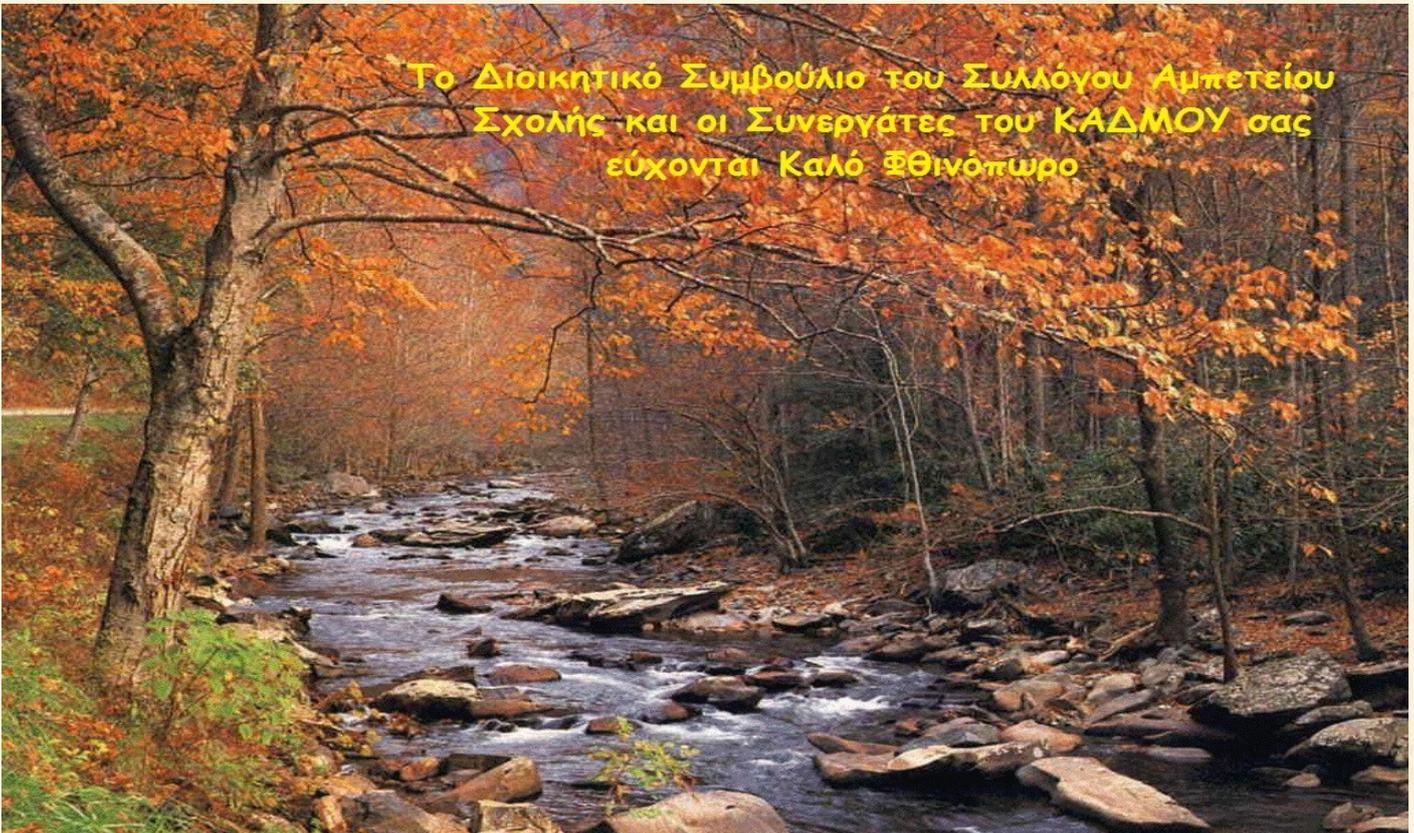
3- Η ανάγκη για την άσκηση της κοινωνικής αλληλεγγύης όλο και αυξάνει, που συνεπάγεται την αύξηση των οικονομικών αναγκών του. Ο προϋπολογισμός για τα μηνιαία επιδόματα δεν φτάνει, ενώ κάθε μέρα κατατίθενται νέες αιτήσεις για τακτική ή έκτακτη βοήθεια.

Παρ' όλα αυτά ο Σύνδεσμος, εκτός από τα επιδόματα, τακτικά και έκτακτα, παρέχει κάθε μήνα "γεύμα αγάπης", πακέτα με τρόφιμα και είδη ρουχισμού. Όλα είναι προσφορά των μελών του, καλοδεχούμενη με ένα μεγάλο ευχαριστώ.

Και τα τρία αυτά σημεία απασχολούν σοβαρά το Δ.Σ. και στόχος είναι η άμεση επίλυσή τους. Χωρίς την συνδρομή των μελών του, ηθική και υλική, ο Σύνδεσμος δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τα τρία αυτά ζωτικά προβλήματα.

Η συσπείρωση των απανταχού Αιγυπτιωτών γύρω από το Δ.Σ. του Συνδέσμου είναι απαραίτητη στη δύσκολη αυτή συγκυρία.

Με εκτίμηση και αγάπη
Κρυστάλλω Τρίμη
Α' Αντιπρόεδρος



Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής και οι Συνεργάτες του ΚΑΔΜΟΥ σας εύχονται Καλό Φθινόπωρο

Σύλλογος Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής

Ιστορικό του Συλλόγου

.....γράφει η Βίλλυ Πολίτη, πρόεδρος ΣΕΑΑΣ, απόφοιτος 1992



Η Αμπετείου Σχολή ιδρύθηκε το 1860 από τους αδελφούς Αμπέτ Ραφαήλ, Ανανία και Γεώργιο. Το 1918 προέκυψε ένα σοβαρό πρόβλημα στην Αμπετείου Σχολή με τον τότε Διπλωματικό Πράκτορα της Ρωσίας Σμυρνώνφ ο οποίος αναμείχθηκε αυθαίρετα στην διοίκηση του Σχολείου καταπατώντας τον κανονισμό της. Όπως ήταν φυσικό όλοι οι Αιγυπτιώτες εξαγριώθηκαν και κάποιοι παλιοί μαθητές της Αμπετείου, επειδή ήθελαν να βοηθήσουν το σχολείο τους, ίδρυσαν την Ένωση των Αποφοίτων Αμπετείου. Όμως, μόλις λύθηκαν τα προβλήματα και ηρέμησε η κατάσταση, η Ένωση αυτή διαλύθηκε. Λίγα χρόνια αργότερα το 1923, έγινε μια δεύτερη προσπάθεια να ανασταθεί η Ένωση και μάλιστα εκλέχτηκε τότε Πρόεδρος ο δικηγόρος Νικόλαος Τσιγαδάς. Διαλύθηκε όμως αμέσως, αλλά για οικονομικούς λόγους αυτή τη φορά.

Έτσι φτάνουμε στο 1932. Συγκεκριμένα την Κυριακή 12/6/1932 στις 10:00 πμ συγκεντρώθηκαν στο εντευκτήριο του Καΐρου (Φουάτ 1 ακίνητο Ραμπάτ), 100 απόφοιτοι της Αμπετείου Σχολής μετά από πρόσκληση της προσωρινής επιτροπής (η οποία είχε συσταθεί 1 εβδομάδα πριν και αποτελείτο από τους Μιχ. Λυσγάρη, Δημ. Θεοδοσιάδη, Φαρακλά, Αρ. Τομασοκλή και Α. Χατζηπαράσχη) και δημοσίευση στις παροικιακές εφημερίδες ΦΩΣ, ΚΑΪΡΟ, ΚΛΕΙΩ και ΣΦΙΓΞ, όπου καλούσαν τους κατά καιρούς Αποφοίτους της Αμπετείου Σχολής, να μαζευτούν για την ίδρυση Ένωσης και με πρόγραμμα:

- ◇ Ίδρυση σωματείου
- ◇ Καθορισμό ονομασίας και σκοπού
- ◇ Άκουσμα διαφόρων γνώμων και ανακοινώσεων της προσωρινής επιτροπής
- ◇ Σύνταξη και υπογραφή πρακτικού ίδρυσης
- ◇ Εκλογή Διοικητικού Συμβουλίου.

Παρόντες ήσαν απόφοιτοι πάσης ηλικίας και κοινωνικής θέσεως όπως ιατροί, επιστήμονες, δικηγόροι, τραπεζίτες, έμποροι, υπάλληλοι κλπ. Επίσης παλαιοί απόφοιτοι αλλά ακόμη και της προηγούμενης χρονιάς. Παραβρέθηκαν επίσης ο Κ. Ρούσσοσ εκ της εφορείας της Αμπετείου, ο Κερκινός από την Ελληνική Πρεσβεία, ο Ρωμάνος Δ/ντης της Σφίγγας, ο Δρ. Διαμαντής του εντευκτηρίου και ο Δρ. Αυγερινός πρωτεργάτης της Ένωσης.

Κατά τη συνεδρίαση αυτή υπήρξε διαφωνία για την ονομασία δηλαδή αν θα πρέπει να είναι Ελλήνων Αποφοίτων ή σκέτο Αποφοίτων δηλαδή να δέχονται και Αιγυπτίους Αποφοίτους. Έγινε καυγάς και αποχώρησαν 20 μέλη. Τελικά ονομάστηκε Ένωση Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου (Ε.Ε.Α.Α.). Με μυστική ψηφοφορία εκλέχτηκαν 9 μέλη για το ΔΣ ενώ υπογράφηκε και η ιδρυτική πράξη της Ε.Ε.Α.Α..

Στην 1^η συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου της Ένωσης στις 14/6/1932 γίνεται ο καταρτισμός του προεδρείου και ορίζεται επιτροπή από τους Χάχλα, Χατζηπαράσχη και Τομασοκλή για τη σύνταξη καταστατικού ενώ πρωταρχικός σκοπός τους είναι η εγγραφή νέων μελών.

Επειδή το σωματείο μόλις έχει συσταθεί και δεν έχει δικό του εντευκτήριο, η εφορεία Αμπετείου παρέχει μία αίθουσα στο σχολείο για την Ένωση μέχρι να αρχίσουν τα μαθήματα το Φθινόπωρο.

Το καταστατικό της Ε.Ε.Α.Α. εγκρίνεται παμψηφεί στην Έκτακτη Γενική Συνέλευση στις 3/7/1932 που πραγματοποιήθηκε στην Αμπετείου Σχολή.

Το καταστατικό αυτό ορίζει ότι σκοπός της είναι η πνευματική και ηθική αλληλεγγύη των μελών της και η δια παντός μέσου υποστήριξη της Αμπετείου Σχολής και τον σκοπό της αυτόν τον επιτυγχάνει με:

- Συντήρηση βιβλιοθήκης και εντευκτηρίου

- Συντήρηση Νυχτερινών Σχολών και διοργανώσεις ειδικών μαθημάτων.
- Συντήρηση Τμημάτων Καλλιτεχνικού, Φιλολογικού, Μουσικού, Αθλητικού περιεχομένου και εξεύρεση εργασίας για τα μέλη.
- Διοργάνωση διαλέξεων, παραστάσεων, εσπερίδων, εορτών, εκδρομών και υπηρεσία διανομής βοηθημάτων εις τους απόρους.

Στη Γενική Συνέλευση της 27ης Δεκεμβρίου του 1957 η Ένωση μετονομάστηκε σε Σύλλογος Ελλήνων Αποφοίτων Αμπετείου Σχολής. Με την ίδια επωνυμία είναι μέχρι σήμερα.

Πρώτος Πρόεδρος είναι ο ιατρός Χρήστος Αυγερινός και μετά του ανέλαβε ο ιατρός Ιωάννης Ιωάννου ο οποίος παρέμεινε δύο χρόνια. Αργότερα Πρόεδρος γίνεται ο ιατρός Κωνσταντίνος Μιχαλίτσης και το 1937 ξαναεκλέγεται Πρόεδρος ο Ιωάννης Ιωάννου. Τον Μάιο του 1944 αναλαμβάνει την Προεδρία ο ιατρός Μενέλαος Παπαθεοδώρου και το 1950 ο Ιωάννης Ματθαίου ο οποίος αργότερα εκλέγεται και Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Καΐρου. Το 1979 παραιτείται ξαφνικά ο Ιωάννης Ματθαίου και αναλαμβάνει την Προεδρία ο Γεώργιος Βαλλάς όπου κι έμεινε Πρόεδρος μέχρι το θάνατό του τον Δεκέμβριο του 2007. Από το 2008 είναι Πρόεδρος η Βίλλυ Πολίτη.

Η Ένωση, αφού πλέον ξεκίνησε η νέα σχολική χρονιά στην Αμπέτειο το Φθινόπωρο, μετακόμισε τον Οκτώβριο του 1932 σε ένα μικρό εντευκτήριο τριών δωματίων το οποίο άνηκε στον Ιωάννη Ιωάννου. Στις 11/3/34 εγκαταστάθηκε για λίγο σε διαμέρισμα του 1^{ου} ορόφου του ακινήτου Κορονέλ (14, Σείχ Αμπού ελ Σεμπάα) και από τον Απρίλιο του 1935, στεγάστηκε για 6 χρόνια περίπου στην οδό Μαντάμπεχ αρ.17. Μάλιστα τα επίσημα εγκαίνια στο εντευκτήριο αυτό έγιναν στις 6/4/1935. Στη συνέχεια από το 1940 και μέχρι το 1958 ο Σύλλογος στεγαζόταν στην οδό Τεουφίκ αρ. 23, το οποίο είχε έκταση πάνω από 1.000τ.μ. μαζί με την αυλή και το γήπεδο. Από το 1958 (τα επίσημα εγκαίνια έγιναν 4/9/1958) και μέχρι σήμερα ο Σύλλογος βρίσκεται στην οδό Εμάντ Ελ Ντιν, αρ. 15.



Φωτογραφία της Μαρίας Αδαμαντίδου

Επικήδειος του Πάνου Βλασσόπουλου

Τελευταίος αποχαιρετισμόςεπιμελείται ο Λάκης Πεζάς

Αγαπητέ Πάνο,

Ο Πρόεδρος του Συλλόγου μας, ο Νικόλας Βαδής, με πήρε τηλέφωνο από το Κάιρο, την ημέρα που μάθαμε ότι έφυγες για πάντα από κοντά μας και μου ζήτησε να πω λίγα λόγια εκ μέρους του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής και εκ μέρους του Αρχιεπισκόπου Κυρίου Δαμιανού της Μονής της Αγίας Αικατερίνης στο Σινά και...ιδού το πρόβλημα, αγαπητέ Πάνο!

Πώς είναι δυνατόν να μιλήσει κάποιος μόνο με λίγα λόγια, για μια τέτοια πολύπλευρη, πολυτάλαντη και χαρισματική προσωπικότητα σαν την δική σου ;

Του υποσχέθηκα να προσπαθήσω... Αγαπητέ Πάνο,

Η ευτυχία και η επιτυχία ενός ανθρώπου στηρίζεται σε τρεις θεσμούς, την οικογένεια, την εκκλησία και το σχολείο. Εσύ στάθηκες τυχερός και στα τρία. Γόνος μιας μεγάλης και αγαπημένης οικογένειας Ελλήνων του Καΐρου, μεγάλωσες με αγάπη, φροντίδα και ήθος. Με γονείς και μία αδελφή που σε λάτρευαν, αγαπημένα ξαδέλφια και πολλούς, πολλούς φίλους. Έλληνες και ξένους, Χριστιανούς και Μουσουλμάνους, φίλιες, αληθινούς δεσμούς φιλίας που κράτησες με αγάπη και ενδιαφέρον μαζί, όλα σου τα χρόνια στην τόσο σύντομη, δυστυχώς ζωή σου.

Το σχολείο σου, η Αμπέτειος Σχολή του Καΐρου, για πολλούς από εμάς, η πραγματική Μεγάλη του Γένους Σχολή, υπό την καθοδήγηση του Αρχιεπισκόπου της Μονής της Αγίας Αικατερίνης στο Σινά, σε διαμόρφωσε και ενίσχυσε τα έμφυτα προτερήματά σου στις πρακτικές και όσο και στις κλασσικές επιστήμες, αλλά και την κοινωνικότητά σου. Μετά την αποφοίτησή σου από την Αμπέτειο μπήκες στην Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και η σταδιοδρομία σου στο διπλωματικό Σώμα του Υπουργείου Εξωτερικών ξεκίνησε σύντομα μετά, με γερές, στέρεες βάσεις και τις καλλίτερες προϋποθέσεις για μία λαμπρή και αξιόλογη καριέρα στην υπηρεσία της πατρίδας μας. Πολλοί από τους συμμαθητές σου και αγαπητούς φίλους σου είναι σήμερα μαζί μας, με δάκρυα στα μάτια και πόνο στην ψυχή τους.

Θέλω να κάνω τώρα μια πολύ σύντομη αναφορά στις Πρεσβείες της Πατρίδας μας που υπηρέτησες.

Πρόξενος στο Λονδίνο, Γραμματέας Πρεσβείας στην Δαμασκό, Γενικός Πρόξενος στη Αλεξάνδρεια, Μόνιμος αντιπρόσωπος στην ΟΥΝΕΣΚΟ, ενδιαμέσα αρχηγός της Ελληνικής Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη Γιουγκοσλαβία, Πρέσβης στην Άγκυρα, Πρέσβης στο Βελιγράδι και το 2004, αυτή η μαγική χρονιά για μας τους Έλληνες, που τόσο μακριά μας φαίνεται τώρα, Πρέσβης στο Κάιρο της Αιγύπτου, την δεύτερή μας πατρίδα.

Πάρα πολλά τα παράσημα και οι τιμητικές διακρίσεις. Θα μου πάρει ώρες να τα αναφέρω όλα. Το σημαντικότερο για σένα, ο τίμιος σταυρός του Αποστόλου και Ευαγγελιστή Μάρκου, από τον αγαπητό σου φίλο τον Πατριάρχη της Αλεξανδρείας και Πάσης Αφρικής. Και ξέρω επίσης ότι σε συγκίνησε πολύ η βραδιά μας στο Χίλτον, όπου ο Σύλλογός μας σε τίμησε με ένα βραβείο, με ένα μεγάλο ευχαριστώ και με πολλή, πολλή αγάπη.

Η συνεισφορά σου στους απανταχού Έλληνες της Αιγύπτου, έχει αναγνωριστεί ποικιλοτρόπως, απ' όλους τους επίσημους και ανεπίσημους φορείς, με πολλές και σημαντικές βραβεύσεις. Η ιστορική Ελληνοαιγυπτιακή φιλία γνώρισε μια ανανέωση στα χρόνια της θητείας σου. Δεν ήσουν μόνο ο πρώτος Αιγυπτιώτης Πρέσβης στο Κάιρο, ήσουν ο Έλληνας Πρέσβης που εδραίωσε, με μεγάλη επιτυχία, τις επιχειρηματικές σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών, οι καρποί δε της συστηματικής και επαγγελματικής σου καλλιέργειας είναι ορατοί σήμερα με μεγάλη ευκρίνεια.

Έφυγες νωρίς φίλε μας Πάνο, νωρίς και άδικα...είχες τόσα πολλά ακόμα να προσφέρεις, να κάνεις, να παίξεις, να διασκεδάσεις, να πεις, να γράψεις, να αγαπήσεις. Θα μας λείψεις πολύ...

Εκ μέρους του Αρχιεπισκόπου Κυρίου Δαμιανού, που θα ήταν σήμερα εδώ μαζί μας, αν η υγεία του το επέτρεπε, του Προέδρου του Συλλόγου μας Κυρίου Νικόλα Βαδή και όλων εμάς στον Σύλλογο Αμπετείου Σχολής, αγαπητή Αγνή, Δάφνη, Οδυσσέα, αγαπητοί μου Ηρώ, Βεατρίκη, Νίκο και Μορήν, τα θερμά και ειλικρινή μας συλλυπητήρια.

Ο Πάνος Βλασσόπουλος γεννήθηκε στο Κάιρο το 1948 και τελείωσε την Αμπέτειο το 1966. Σπούδασε στην Νομική Αθηνών και εισήλθε στο Διπλωματικό Σώμα του Υπουργείου Εξωτερικών. Απεβίωσε την 18η Αυγούστου 2015.



ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ (Οδός Φουάντ) 1950. Διακρίνονται οι καθηγητές/δάσκαλοι : 1. Ζαφειριάδης 2. Στεφάτος 3. Γκιώνης 4. Μιχελής και ο κοσμήτωρ 5. Λεβεντάκης.



ΜΑΡΤΙΟΣ 1961. Εκδρομή στα Ιεροσόλυμα με τους μαθητές της Δ', Ε' και ΣΤ' Γυμνασίου.

